Akbaba

Yeni zamlardan sonra:
Cemaat — Uyduk imama!..

Kızınız evlenme çağına gelince

CİHAZ MASRAFLARINI

nasıl karşılıyacaksınız?

Şimdiden tedbir almazsanız, o günler gelip çatınca başınız bir hayli sıkışabilir...

Halbuki kızınızın cihaz masraflarını karşılamak için pratik ve verimli bir yol mevcuttur. Herhalde duymuş olacaksınız... Türkiye İş Bankası, İ. K. C. H. namı altında çok cazip bir plânı tasarruf sahiplerinin istifadesine iki senedenberi arzetmiş bulunuyor.

İratlı Küçük Cari Hesaplar, bir nev'i tekaüdiye, dayanak, tahsil ve cihaz masrafı karşılığı olarak, 50.000 liraya kadar PEŞİN SERMAYE veya 600 — çocuklar için 720 — liraya kadar kaydıhayat şartiyle AYLIK İRAT kazandırır... üstelik % 2.5 faiz getirir ve hesap sahibine Türkiye İş Bankasının çok zengin mutad ikramiye çekilişlerine iştirak hakkı verir.

İratlı Küçük Cari Hesabınızı İş Bankasının herhangi bir Şube veya Ajansında açtırabilirsiniz. Gişelerimiz bu fevkalâde plân hakkında izahat vermekten zevk duyacaklardır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-314

SAYI : 262 C.: 11 21 MART 1957 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Bu da Geçer Yahu!..

BİRAZ geç ama, galiba bende icat fikri, ticaret fikri uyanmağa başladı!..

Malûm ya, her devirde sürümü olan, para eden bir şey vardır: Meşrutiyette, Niyazi ve Enver beylerin resimleri... Cumhuriyette Atatük'ün fotoğrafları... Bayram günlerinde boy boy, çeşit çeşit bayraklar, yaşasınlar, fenerler... Demokrasiye kavuştuktan sonra, Karınca duası, remil kitabı, arapça elifba...

Şimdi benim hatırıma gelen ne biliyor musunuz?.. Eski ve yeni harflerle «Bu da geçer yahû» levhaları bastırıp satışa çıkarmak!

Bunu, kıyıda bucakta kalmış eski hattatlara tâlik, nesih, sülüs harflerle yazdırıp boy boy, çeşit çeşit, renk renk bastırabileceğiniz gibi, yeni harflerle, hattâ resimli bile yaptırabilirsiniz!

Her ev, her dükkân, her ticarethane, kendi zevkine, kesesine, durumuna uygun olanını alır: Altın yaldızlısından, kenarları tezhiplisinden tutunuz da yağlı boyalısına, karikatürlüsüne kadar!..

Meselâ mahalle kahvelerine, eli şakağında, dumanı üstünde kahve fincanına dalmış bir tiryaki... Altında: Bu da geçer yahu!..

Manav dükkânındaki, portakal 50 kuruş, elma 400 kuruş, muz 800 kuruş etiketleri üstüne yine ayni levha: Bu da geçer yahu!..

Bakkal dükkânına, kasap dükkânına, eczahaneye, meyhaneye, hattâ tımarhaneye bile birer tane!..

Mekteplere istemez mi?.. Vallahi, ilk okuldan tutun da, Üniversitesine kadar hepsine, sınıf sınıf, duvar duvar lâzım!..

Ya hastahanelere?.. Dertlilere yatak bulamayan, ilâç bulamayan hastahanelere?.. As kapısına bir «Bu da geçer yahû!..» kurtul sıkıntıdan!

Bitmediiii... Otomobilleri de unutmayınız: «Bu da geçer yahu» tesellisine hem şoförler muhtaçtır, hem yolcular!.. Lâstik mi patladı? Bu da geçer yahu!.. Saat mi yazmıyor? Bu da geçer yahu!.. Trafik mi tıkandı? Bu da geçer yahu!..

Sonra efendim, bütün resmî dairelerin giriş kapısından başlayarak, Vekil odasına, müsteşar odasına, müdür odasına, evrak odasına, hademe odasına kadar her tarafına bu levhalardan birer tane asmak şarttır: Canından bezdikçe, kâh içinden, kâh dışından, memurlar da okusun, iş sahipleri de!

Haaaa, az daha unutuyordum: ya Partilerimize? Meselâ, ana muhalefet partisi C. H. P. ye Genel başkan makamından tutunuz da, ocaklarına, bucaklarına varıncayadek birer tane lâzım değil mi?.. Yedi yıldır, Nurullah Ataç gibi kekeleyen muhalefete bundan tatlı söz mü olur? Bu da geçer yahu!..

Hele şehrimizin imar-zedegânına, sığınacak dam altından evvel böyle bir levha lâzım! Aksaray'da evin, Balıkpazarında hanın, Beşiktaş'ta hamamın mı yıkıldı?.. Al bir levha, geç karşısına otur: Bu da geçer yahu!

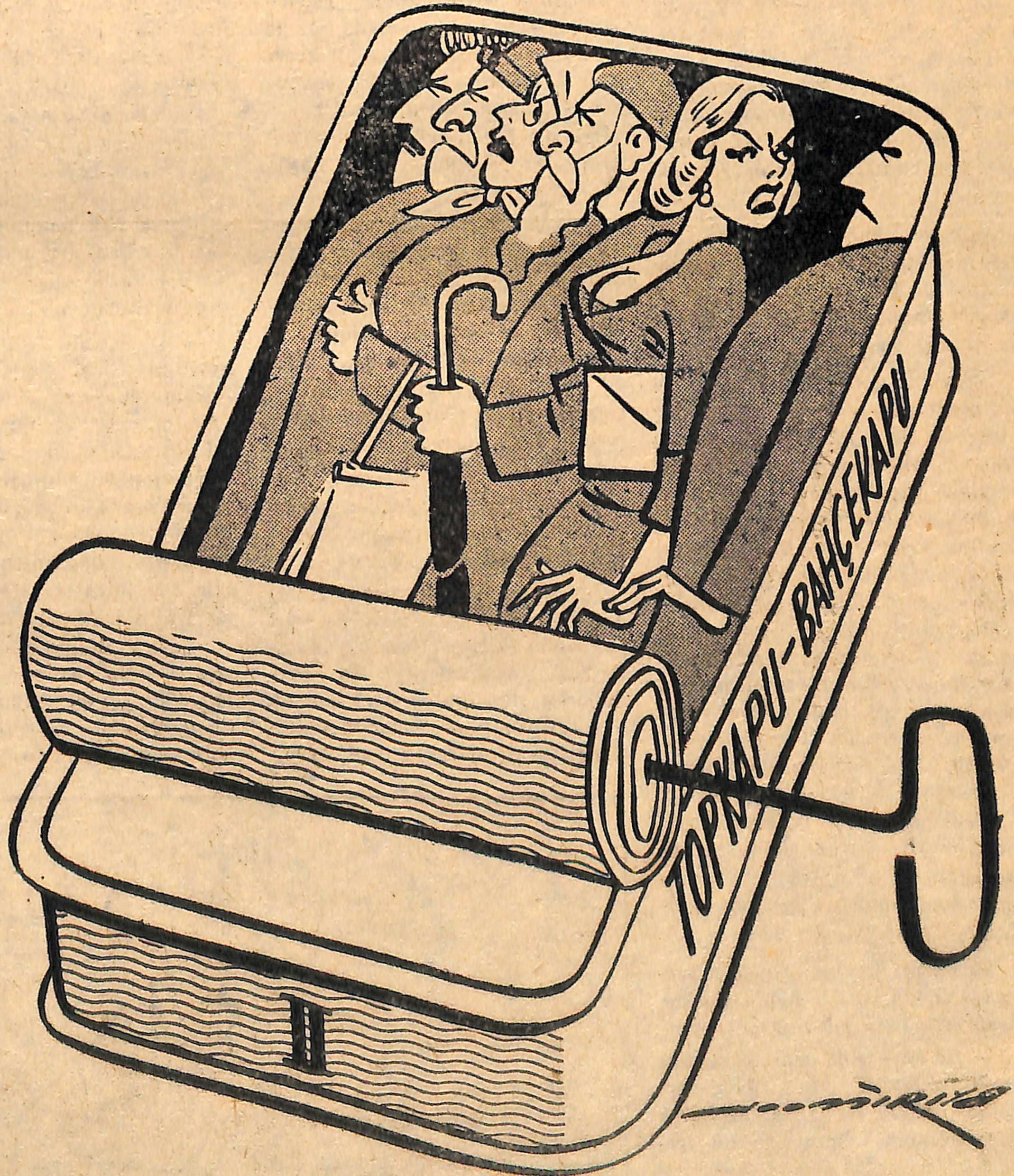
İddia ederim ki, sinir ve akıl hastalıkları doktoru Ord. Prof .Fahrettin Kerim üstadımıza da muayeneye gitseniz, size bundan daha tesirli bir reçete yazamaz!

Bana öyle geliyor ki, bir tuttu, bir yayılmaya başladı mı, şirinlik muskası gibi, saadet büyüsü gibi muşambaya sarıp boynuna takmıyacak, ne kadın kalacaktır, ne erkek... Ne büyük kalacaktır, ne küçük... Hattâ yedi yıldır analarından emdiği süt burunlarından gelen sayın İnönü ile sayın Menderes'in bile birer tane alıp münasip yerlerine iliştireceklerinden eminim!

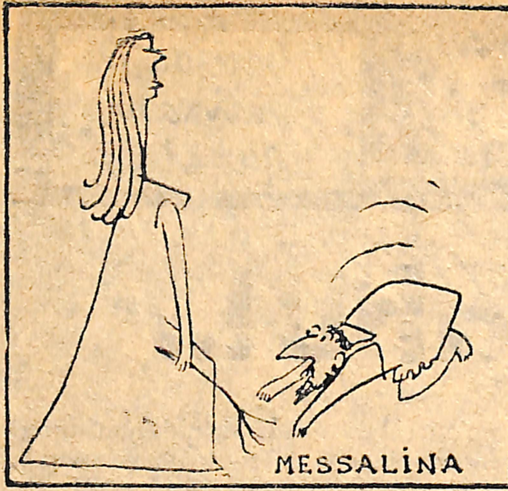
Evet vatandaşlar, evet, gelin hep bir ağızdan, dil ile ikrar ve kalp ile tasdik edelim:

Bu da geçer yahuuuu!..

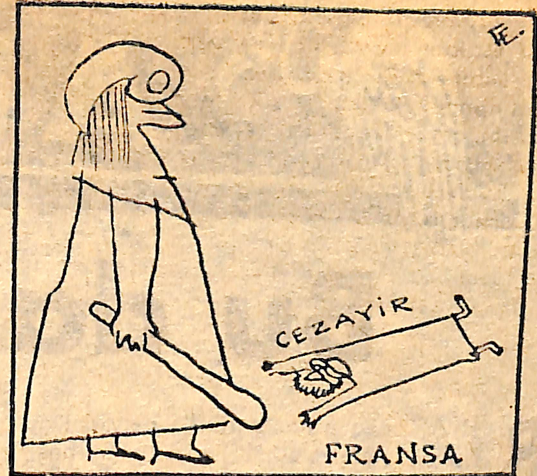
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Sabahları sabahları saat 8 ile 10, akşamları 5 ile 7 arası İstanbul tramvayları!..

TARİHTE MEŞ'UM KADINLAR!..

Demokrasi kahvesi

★ **Yazan : Adnan VELİ** ★

MELEKZAT hanım, göbek taşının üstüne koyduğu sepetten, yuvarlak, alüminyum bir kutu çıkardı. Kapağını açıp, içindeki dolmaları kokladıktan sonra, Münevver hanıma döndü:

— Bak kardeşim, dedi. Bunları, kendi elcağızımla, özene bezene doldurdum. Hani, marifet diye söylemiyorum ama, çok emek verdim Allah için... Bir kere, dolmanın içini hazır etmek ayrı iş. Yaprağını haşlamak ayrı iş. Soğanını öldürmek ayrı iş. Belediyenin, fıkaralar için kurduğu aşhanede olsa, bu dolmayı doldurmıya, sekiz tane Gülhane yevmiyecisi kullanır. Ben bunları bir başıma yapıyorum.

Münevver hanım, mavi damarları meydana çıkmış pörsük bacaklarına bir kaç tas daha sıcak su döktükten sonra, kirlerini uvalamıya başladı:

— Benim getirdiğim turşuyu da görme kardeş... Turşu değil, akik. Geçende, Kör Bahtiye'nin gelini, bunun kokusunu, iki çatı öteden duymuş da, tuhafiyeci Cebbar'ın karısıyla haber yollamış. «Aşeren kadına civar evde, böyle turşu kurmanın günahı, Hazreti Hüseyin efendimizi Kerbalâ'da şehit etmiye bedeldir» diyerekten, bir de kâse yollamış. Benden turşu suyu istemiş. Neme lâzım. Bir koku uğruna elin tazesi, boynunda ur mur çıkarıverir de, ben de ruzu mahşerde, Mikâil Aleyhisselâma mahçup düşerim diyerekten, tuttum, yolladım. Vallahi bir bardak içtikten sonra, arkasından destur deyip bir de geyirdin mi, ayni, Yeşilbaş Hocanın vâızını dinlemiş gibi, yüreğine zerde buğusu doluyor adamın...

Melekzat hanım, elindeki alüminyum kutuyu, tekrar kapatıp, sepetin üstüne bıraktıktan sonra:

— Ah kardeşim, dedi. Ne iyi aklıma getirdin. Bu Hoca, perşembe günkü mevlûtta, gülsuyu dağıttıktan sonra bir vâız vermiş de, o vaızda gene çok bir hekemiyye lâfları söylemiş. Ben gitmedim ama, Boşnak Tevfik'in Hafız hanım anlatıyordu. Ağlıya ağlıya, Keşişdağı nevazili olmuş. Vallahi, bir dinlesen, oraya gidemediğine yüz bin sefer hicran olursun.

— Dur kardeşim, lâfını unutma. Ben şimdi şöyle, taşın üzerine baylu boyunca uzanayım da, sen de benim ötemi berimi iyice bir keseleyiver. Çünküm benim kirim, enikonu kabardı. Biraz daha bekliyecek olsam, cildimin üzeri, hilleli Trabzan yağı gibi, köpür köpür köpürüverecek.

— Aaaaa, kardeşim; yat... Bende, Tûru Sina dağından getirilme hamam lifi var. Tazeliğimde, rahmetli kaynatam, yüz görümlüğünün arasına sarıp da vermişti. Onu getirdim bugün buraya... Hem de kör olayım, şimdiye kadar, bir sefercik olsun, nâmahreme değmemiştir. Sen yat, ben seni keselerim.

— Ah Melekzat hanım kardeşim, ne iyi yürekli kızsın. Cenâbı Mevlâm sana, nur topu gibi...

— Aman, sus, kardeş... Bizim herifin adı kısıra çıkmış. Bu yaştan sonra lohusa olsam, «Haşimin haremi, Alaman aşısı ile çocuk doğurdu» diyerekten, yedi mahallede tevatür çıkar. Bizim eleğimiz, yanan evin anbarına asılı kaldı.

— Öyle deme kardeşim. Hınzır otu kullanmadık kadının, kuluçkası makbul olur. Hadi şöyle, küreklerimin üzerinden, kabalarıma doğru iki ağız geçiver hemşireciğim.. Bir yandan da Yeşilbaş Hocanın dediklerini anlat.

— Neler dememiş kardeş, neler.. Bir kere demiş ki, Demokrata rey atanı, Sırat köprüsünün başında 3 tane koyun bekliyecek, demiş. Son racığıma, bize bugünleri gösterenlere, rey vermezseniz, ruzu mahşerde, etlerinize kızgın köfteler yapışacak demiş.

— Ah, köfte dedin de, aklıma geldi kardeşim. Hani, insanın «yapışırsa yapışsın» diyeceği geliyor vallahi... İki ay oldu şurada, burnumun kökünden, kimyonlu köftenin kokusu çıkmıyor bir türlü. Kasap milletine yanaşamazsın ki. İstedim istedim, alamadım bir türlü. Haspalar koyun kesmezlermiş. İlle, kuzu eti almalıymış. Kuzu etini almıya para mı dayanır?

— Hah işte, iyi söyledin. Yeşilbaş Hocanın demesine göre, para işinin de çaresi bulunmuş. Şimdi Ankara'da, bir para fabrikası açılıyormuş. Söz temsili, ahali para sıkıntısı çekmesin diyerekten, İngiliz kâğıdını kıyıp kıyıp, para yapacaklarmış. Sonra da ahaliye dağıtacaklarmış. Ortalıkta paranın darlığı kalmıyacakmış. Daha başka neler, neler söylemedi, neler... Hani ortalıkta kahve kıtlığı var ya?..

— Eeeee?..

— İşte, onun bile çaresi bulunmuş...

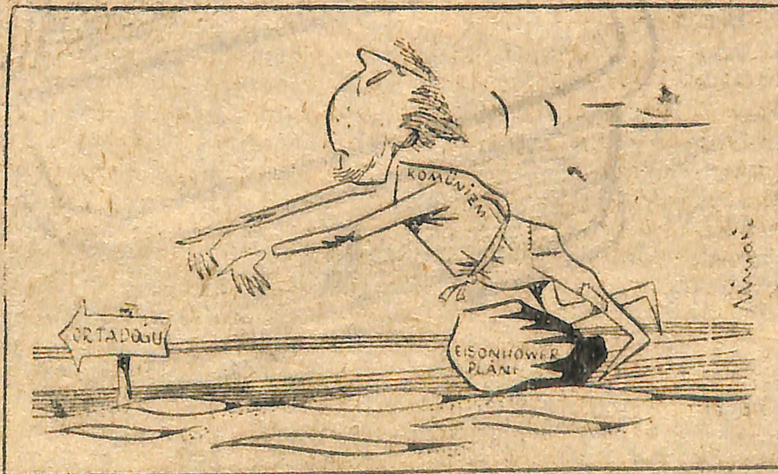
— Aman, bu havadis, Sırat köprüsünden daha lâzımlı. Neymiş bunun çaresi acep?

— Çaresini bir anlatsam, şaşarsın...

— Anlat, allasen. Bizimki, bir haftadır başımın etini yiyip duruyor. Git de, karaborsadan, bana iki pişirimlik kahve uydur, diyor.

— Dur anlatayım kardeşim. Çok kolay vallahi. Şimdi bir kere, has ekmeğin kabuklarını, güzelce güneşte kurutacaksın. Üç günde pek simet gibi oluyor. Kuruttun değil mi? Ondan sonracığıma, güzelcene tavada kavuracaksın. Ayriyeten kurufasulyeyi, 24 saat neftyağının içinde ıslattıktan sonra, süzüp, havanda, iyicene ezeceksin. Ezdikten sonra içine, iki tutam sinâmeki atacaksın. Attın değil mi?.. Turfanda enginarın kabuklarını, susam yağında kavurup, onu da güzelcene döveceksin. Enginar kabuğu ile, kurufasulye ezmesini karıştıracaksın. Bunu, duvarında dişi örümcek gezmemiş bir sandık odasında, iki değirmi tülbendin üstüne yayıp kurutacaksın. Öte yandan, hilesiz süt emmiş dağlıç kuzusunun tezeğini, şekersiz bozanın içinde ezip, leblebi gibi yuvarlıyacaksın. Bu yuvarlakları, bekâr adamın yorganını kaplamamış bir iğne ile, üç numara havai mavi ibrişimin üzerine dizeceksin. Sonracığıma bunu, lodosa karşı 24 saat havalandırdıktan sonra, Yediveren gülünün köküne çepeçevre dizerek gömeceksin. İki gün bekletip çıkaracaksın.

Gelelim kahvenin kokusuna kardeşciğim... Ayva çürüğünü, içi boş midyenin kabuğuna doldurup, simitçi fırınında kurutacaksın. İçine, kaynamış sığır kemiğinin köpüğünden bir kaşık ilâve edeceksin. Bunun üzerine, karabiberli sıcak

YAZISIZ!..

pekmez gezdireceksin. Ötekilerle beraber, hepsini karıştırıp halli ha mur ettikten sonra, bir muşambanın üstüne sereceksin. Gusül aptesti almış bir düztabana bunların hepsini, çeyrek saat çiğneteceksin. Sonracığıma bir tepsiye yayıp, ılık külde biraz dinlendireceksin. En sonunda da kabuk kabuk kopartıp el değilmeninde çekeceksin. Yeşilbaş Hocanın demesine bakılırsa, bu kahvenin tadına doyum olmuyormuş. Adına da, Demokrasi kahvesi deniyormuş kardeşim.

Hay, ağzın dert görmesin hemşire. İşin bukadar kolayı varmış da, ne demiye bu kahvenin üzüntüsünü çekiyormuşuz biz?

— Aptallığımızdan...

— Mademki öyle, yarından tezi yok, hemen kahve hazırlığına başlarım. Ama, ben bu işin bir yerini anlıyamadım kardeşim. Hepsi iyi, güzel. Lâkin neftyağı ne demiye geliyor?..

— Hah, işte, onu ben de Yeşilbaş Hocaya sordum. Hikmeti varmış meğer. Bir insan bu kahveye neft yağını katınca, seçim zamanı, Demokrata rey atmak için, sandık başına dörtnala koşarmış. Neftyağı onun içinmiş kardeşim...

Adnan VELİ

★

DOKUZDA BİR!

Amerika akıl hastalıkları cemiyetinin ikinci başkanı:

— Dünyadaki her dokuz kişiden bir tanesi delidir, demiş...

Bunu duyan Valimiz F. K. Gökay, hemen kâğıdı kalemi eline aldı ve kendi kendine konuşarak hesaba başladı:

— Dokuzda bir kişi deli olursa, birde ne olur?.. Bir, taksim dokuz... Yirmi beş milyonda?.. Zarp, yirmi beş milyon... Netice?.. Vay canına... müthiş!.. Tam 2.777.777 tane!..

Bu aralık üstadı hem dinleyen, hem seyreden belediye reis muavini Sedat Erkoğlu korkuyla sordu:

— Nedir o üstad?

— Amerikalı güllâbicinin dediği doğru ise Türkiyede mevcut deli sayısı!..

SELİM SIRRI TARCAN

Selim Sırrı Tarcan da öldü: Bütün sağlık bilgilerine bağlı yaşadığı halde!

O, İsveç jimnastiğini memleketimize getiren adamdı. Yüz binlerce genç, uzun yıllar, onun kumandasile yürümüş, koşmuş, nefes almıştır.

Bir eski Ramazan günü, Beyazıt camii avlusunda tezgâh kurmuş bir Arabın hurmlarına sinekler konup kalktığını gören Selim Sırrı:

— Hacı baba, bunlar pis!

Deyince, satıcı birden şirretliğe başlar:

— Naaasıl? Naaasıl?.. Hurma piiis?.. Mekke hurması piiis?.. Medine hurması piiıs? Mekke-i mükerreme piiis?.. Medine-i münevvere piiis?.. Demek Peygamberimiz Efendimiz, demek halifemiz, padişahımız efendimiz...

Sözünü bitirmeğe kalmaz, Selim Sırrı başına gelecekleri sezer ve telâşla kalabalığa karışıp kaçar!

★

Bir aralık Ordu mebusu olan Selim Sırrı Tarcan, seçim bölgesinde dolaşırken, halkın sakin, neşesiz olduğunu görünce bir masanın üstüne fırlar ve konuşmağa başlar:

— Vatandaşlar!.. Arkadaşlar!.. Hemşehriler!.. Hayat olan yerde ses olur, söz olur, kahkaha olur. Niçin şarkı söylemiyor, niçin oynamıyor, niçin gülmüyorsunuz? Haydi, siz de bir ağızdan bana uyunuz, hep beraber söyleyip oynıyalım:

Traylala laylam
Traylala lam!..
Haydaaa!..

Mebuslarının masa üstünde coşup oynamalarına hayretle bakan köylüler, birbirlerine fısıldaşırlar:

— Ülen herüf delirdü!..

Selim Sırrı, zeybek oyununu İzmir dağlarından İstanbul salonlarına getiren adamdır. Güzel, zarif hikâyeler yazdı. Fakat en ölmez eseri, galiba bir neslin dudağından bir başka neslin dudağına geçen gençlik marşıdır:

Dağ başını duman almış,
Gümüş dere durmaz akar.
Güneş ufuktan şimdi doğar,
Yürüyelim arkadaşlar!

Mustafa Kemal bile Samsun kıyılarından Anadolu içlerine onun bu ışıklı türküsünü çağırarak yürümemiş miydi?..

Nur içinde yat Selim Sırrı!

ÂKBABA

AKBABA ANSİKLOPEDİSİ

A

AKBABA:

Saçı, sakalı ağarmış erkeğe derler. (Akbaba) vardır, tıpkı (babafingo) (trabzan babası), (iskele babası), (Şam babası), (Baba Torik) gibi. Fakat (Ak ana) yoktur.

Akbaba, yırtıcı bir kuşun da ismidir. Ortalama yüz, yüz yirmi sene yaşarmış. Bizim Akbaba'nın da mecmuaların en yaşlısı, otuz dördünde bir delikanlı olduğunu düşününce buna inanıyoruz.

Eskiden, konuşan kuşlar arasında yalnız (Papağan) vardı. Biz, 1923 de buna (Akbaba) yı da ilâve ettik. Hem de (Akbaba) (Papağan) gibi işittiğini söyleyen değil, düşündüğünü söyleyen bir kuştur. Yani Üniversite profesörleri gibi mütefekkirdir!

1924 yılında, üç ayaklı İstiklâl mahkemeleri etrafa dehşet salarken, o zamanki iktidar gazetesi (Hâkimiyet-i Milliye) nin bir hücumuna uğrayan Akbaba, şu cevabı vermişti:

Muharrir bey, merhaba,
Söylenme kaba saba!
Bir kuş ama Akbaba,
Kümeste tavuk değil!

Kalemimiz tam ayar,
Sanma sözünden cayar,
Nükte buldu mu, dayar!
Asla dalkavuk değil!

Akbaba, kelime olarak (Ak) ile (baba) nın birleşmesinden doğmuştur. Dostlarımız ve düşmanlarımız, bu iki kelimeden kendi hisselerine düşeni alırlar!

ARMUT:

İyisini daima ayıların yediği bir meyvadır. Bu kış, kilosunun dört yüz kuruştan aşağı düşmeyişi de, bunun insanlara mahsus olmadığını ispat eder!

Armudun çeşitleri vardır: Akça armudu, Mustabey armudu, Ankara armudu, Frenk armudu...

En meşhuru, en lezzetlisi Ankara armududur. Galiba soyması kolay olduğu için, argoda Hacıağaya da armut derler.

ARSA:

Şişli, Nişantaşı, Maçka, Ayaspaşa, Taksim, Cihangir taraflarındaki altın madenlerinin adıdır.

Şair Baki, Kanunî Sultan Süleyman'a yazdığı mersiyede: «Dünya, senin sürdüğün ata dar gelen bir arsadır» demişti.

DÜNYA YA NAZIR ARSALAR

Şimdi, bir saksılık toprağı olan, kendini hükümdar sanıyor!

Yeryüzünde arsa darlığı o kadar arttı ki, geçen seneden beri Amerikalılar ayda arsa alım satımına başladılar.

Dil bilginlerimizden Besim Atalay üstadımız, (arsa) nın iki kelimenin birleşiminden doğduğunu söylemekte ve aslının (utanmak) mânasına gelen (âr) ile (varsa) dan mürekkep olduğunu iddia etmektedir.

Bazı arsaların metrekaresi bugün iki, hattâ üç bin liraya kadar satıldığına göre (Arsa = âr varsa = utanmak varsa) nazariyesinin doğruluğuna inanmak lâzım gelecek!

AT:

At, atmak kökünden gelir. (Atmaca), (Atmasyon) hep ayni kelime ailesindendir.

1946 yılına kadar, en meşhur olanı koşu ve yük hayvanı olan (at) dı. Yağızı, dorusu, beyazı vardı. Fakat, o tarihten itibaten en şöhretlisi (Demir kırat) olmuştur.

1950 yılında Türkiye seçim yarışını kazanan Demirkırat, yedi seneden beri doludizgin koşmakta ve sahibine göre kişnemektedir.

Son zamanlarda artık meydanlar dar geldiğinden Ankara, İstanbul ve İzmir'de istimlâkler yapılarak yeni yeni meydanlar açılmağa başlanmıştır.

Pek yakında (At var, meydan yok) sözünün tarihe karışacağını ümit etmekteyiz.

AYI:

Dağa kaldırdığı, mağarasına götürdüğü kızları meyvelerle besleyen, çiçeklerden, yapraklardan şilteler üstünde yatıran eşref-i mahlûkat!

Hayvanın ayısı, insanın ayısına benzemez. Hoştur, uysaldır, hattâ şakacıdır. Yavruları pek sevimli olur, çingenelerin rejisörlüğünde komik rollere çıkarlar.

Ayı, ancak dağdan şehre inince terbiye ve ahlâkını kaybetmekte, kaba, hoyrat, saldırgan olmaktadır!

AY:

Fakirlere, dargelirlilere mahsus bir kelime. Petrol darlığında züğürtlerin lâmbası, memurların iple çektikleri, kiracıların korku ile bekledikleri otuz günlük müddet. Kadınların sinir nöbeti!

Ay, bazan bir şikâyet, yahut zevk çığlığı olur:

Kız fistanın ıslanmış,
Gece çık da aya yay!
Gül memeni sıkınca
Niçin dersin: Ay, ay, ay!..

Eskiden, akça pakça güzelere «Ay parçası» derlerdi.

Çocukların «Ay dedesi» vardı.

Şimdi, Cumhuriyet kızlarının çoğu ya «Ayten» dir, ya «Aygün» dür, ya «Aysel» dir!

Salamona sormuşlar:
— Cehenneme gider misin?
— Aylık kaç? demişti....

Nasrettin Hoca da:
— Eski ayları ne yaparlar?

Diye soranlara:
— Kırpar, kırpar, yıldız yaparlar, demiştir.

Aylıkların en meşhuru ve dile düşeni mebus aylıklarıdır.

Eskiden bir yılda on iki ay vardı. Hayat seviyemizle beraber aylarımızın sayısı da yükselmiş, on yediye çıkmıştır!

Duvar Edebiyatı..

Köşebaşı Edebiyatı..

Kaldırım Edebiyatı..

Eğlence Edebiyatı..

Çarşı Edebiyatı..

Olaylar Alaylar

TÜKRÜK YASAĞI

İZMİT Belediyesi, sokaklara tükürmeyi yasak etmiş. Tükürenden ceza: On lira!..

Haklıdır. Yalnız, çoktandır görmedim, İzmit sokakları nasıl acaba?.. Eğer bizim İstiklâl caddesı kadar vıcık vıcık çamurlu ise, sokağa değil, beyaz tükürüğe yazık!

Hem doğrusunu isterseniz, tükürülecek bukadar surat varken, sokağa tükürmek niçin?

Her şeyi yerinde kullanmayı öğrenmeliyiz!

●

İKİSİ ORTASI!

Belediye meclisi, cenaze masraflarını resmen arttırdı.

E, yaşamak pahalı, ölmek pahalı, ne yapacağız şimdi?..

İkisi ortası da var: Ne yaşamak, ne ölmek... Ama, buna da sürünmek derler!

●

İLİM AŞIĞI!

İstefo isminde bir hırsız yakalanmış. Gazetelerde resmini de gördük: Genç, şık, yakışıklı... üstelik Avrupa görmüş, iyi yabancı dil, ingilizce, almanca da biliyormuş!

Peki, neye mi hırsızlık ediyor?. Kendi dediğine göre: Bilgi ve tecrübesini artırmak için!..

Gerçi: «İlmi beşikten mezara kadar arayınız» denildiğini bilirdik ama, «İlmi beşikten hapishaneye kadar arayınız» denildiğini işitmemiştik!

●

BİR HAKKIN İADESİ!

Ulus gazetesinde kocaman bir makale okuduk. Başlığı: Bir hakkın iadesi. Yazarı: Cevat Hakkı Tarım.

Bay muharrir, günün meselesini, Kırşehir'i ele almış:

(**«Bazan felâketin de hayırlısı olurmuş» dediği gibi, şairin, siyasetin bir cilvesi olarak Kırşehrin kazaya uğrayışını, onun istikbal ve inkişafı için...**) diye uzun bir cümle diziyor.

Bir hakkın iadesinden duyulan bu sevince biz de katılırız. Ancak sayın yazar da Tevfik Fikret'in meşhur mısraını yazarken, veznin hakkına tecavüz etmemelidir. Zira:

«Bazan felâketin de hayırlısı olurmuş»

Mısraında, aruz kazaya uğramıştır. Aslı ve doğrusu şöyle olacak:

«Bazan felâketin de olurmuş hayırlısı»

NAMUSLU KÖPEK!

Bitlis lisesi öğrencilerinden Burhan Cenkçi isminde bir genç, dağda kayak yapmağa giderken, içinde kırk lira bulunan meşin para çantasını düşürmüş!

Eh, havadis bukadar olsa, dargelirli bir vatandaşsanız, bir talebe cüzdanında bukadar çok para bulunuşuna şaşar kalırsınız. Yok, zamane zenginlerindenseniz, bir öğrenci cebinde bukadar az para bulunuşuna hayret edersiniz.

Ama, asıl şaşılacak, hayret için de kalınacak şey başka:

Komşulardan birinin av köpeği, bu meşin çantayı bulmuş ve getirip sahibine vermiş!

Burhan Cenkçi şanslı gençmiş doğrusu, cüzdan hayvan eline geçmiş. Ya insan eline geçseydi!

●

VEFALILARIN ZİYAFETİ!

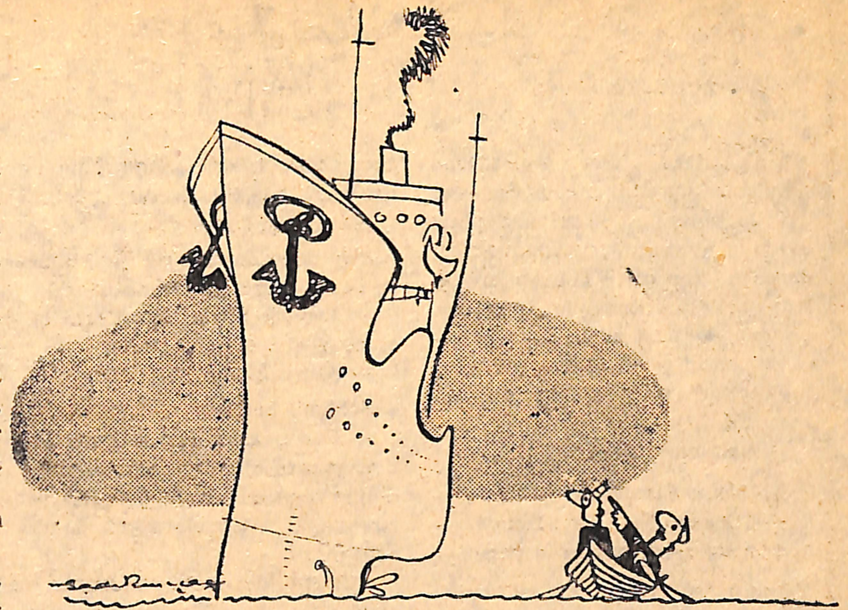
Geçen hafta Fenerlileri 2-1 mağlûp eden Vefalılar, akşam rakiplerine bir ziyafet çekmişler ve bardak bardak ekşi boza ikram etmişlerdir.

Geç vakit misafirlerini uğurlayan Salâhatin Karayavuz, meşhur Osman Kavrakoğlu'nun sırtını okşıyarak:

— Kusura bakma kardeşim, demiştir, az oldu ama, elimizden gelen bukadar... Malûm ya, misafir umduğunu değil, bulduğunu yer!

Akbabacı

Bir gemide 5000 mermi bulundu.. — Gazeteler —

— İşte bizim mermi fabrikası!..

ÇADIR BANK

★ Okmeydanında merkez çadırını kuran bankamız, mevduat kabulüne başlamıştır.

★ Her hafta bir çekiliş.

★ Her yüz kuruşa bir kur'a numarası.

★ Birinciye Debre lokantasında öğle yemeği: Yumurtalı piyaz, ekmek, aşure.

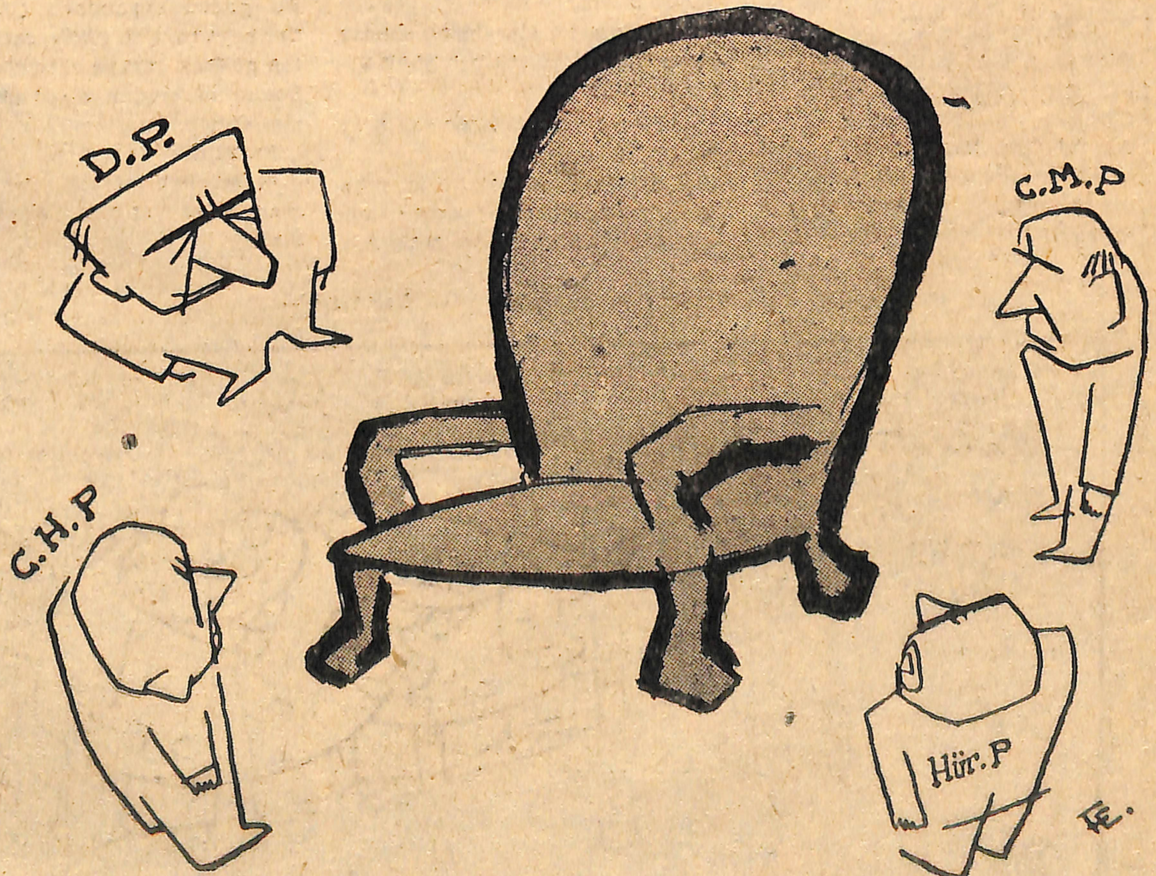
★ İkinciye sabah kahvaltısı: salep, simit.

★ Üçüncüye: bir fincan kahve.

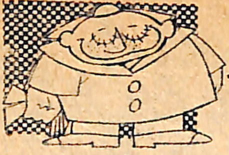
★ Dördüncü ve beşinciye: birer adet sıgara.

★ Altıncıdan onuncuya kadar: hiç kullanılmamış birer kürdan.

Fırsatı kaçırmayınız!

PARTİLER ARASI DURUM!..

Palatika ADAMI

ŞİMDİDEN 1958 seçimlerine hazırlanan bir mebus namzedi ile tanıştım. Eski ahbaplardan bir avukatın yazıhanesinde, dereden tepeden konuşuyorduk. Kapı açıldı; orta boylu, tombalak gövdeli, değirmi yüzlü, kırmızı yanaklı, kalın paltosunun yakaları kalkık bir zat girdi. Kandilli temenna çaktı:

— Selâmınğ aleykum.

Ahbabım tanıştırdı:

— Tüccar (M...) bey. Demir, çimento, kereste üzerine iş yapar.

(M...) bey yılışık bir gülümseyişle baş sallayıp ilâve etti:

— İnşaat işlerine de girdim.

Benim gazeteci olduğumu öğrenince, bakışları ürkekleşti.

Uzun uzun süzdükten sonra:

— Darılma, gucenme, beğ, dedi. Ben dobra dobra gonuşan bir adamım. Ağzıma gelen lafı esirgemem. Gurban olduğum Allah kimseyi sizin dilinğize düşürmesin. Yarın beni de dile dolarsınğız herhalde.

Paltosunun yakasını düzeltti. Şapkasını çıkardı, kapı arkasındaki askıya astı. Bir adım geriye çekilip baktı, tekrar ilerledi, askıda biraz çarpık duran şapkayı düzelttı. Sonra paltosunun eteklerini geriye kıvırıp koltuğa oturdu. Şapkaya bir daha göz attı:

— Guyruhtan aldım da...

— Güle güle giyiniz. Kaça aldınız?

— Parası bir şey değel, canım. Otuz iki gayme virdim. Gozel şapka emme, alana gadar anamdan emdiğim süt burnumdan geldi. Guyruğa girdik. Sözüm bu meclisten dışarı, eşşek guyruğu değil, insan guyruğu bu. Uzadıhça uzamış, mübarek. Ucuna dikildim, çok geçmeden benim guyruğum da uzamağa başladı. Galdırım üstünde uzayıp gediyor.

Pek de konuşkan bir zat. Bizlere ağız açtırmıyor. Bana döndü:

— Demek böyle ha? Yarın beni de dile dolayacahsınğız.

— Anlıyamadım. Sizi niçin?

Sözümü kesti:

— Ben gazatacıları bilirim. Gendim gazata ohumam emme, bizim damat ohur da arasıra havadis virir banğa. Mebuslara çoh dahılıyorsunğuz.

— Zatıâliniz mebus musunuz?

Yine yılışık bir gülümseyişle göz süzdü:

— Şimdilik değilim emme, olacağım inşallah. Bu sefer niyet ettim artıh.

Bizim ahbaba döndü:

— Hayırlı olsun, desene banğa Sadi beğ.

— Hayrola, yeni bir şey mi var?

— Helbette var. Dün ahşam partiye gayıtlandım.

— Sen eskidenberi partide idin ya...

Küskün eda ile dudak büktü:

— Bırah eskisini, canım. Hayır yoh onda. Ne varsa yenisinde var. Dün ahşam besmeleyi çektim, ocağa girdim, gaydımı yazdırdım.

— Haydi hayırlısı olsun. Parti değiştirdin demek?

— Helbette değiştirdim... İnsan dediğin, işini bilmelidir. Dört yanınğa bahacahsınğ. Düşünüp danışacahsınğ. Menfaat gelecek yerin gohusunu alacahsınğ. Ondan sonra besmeleyi çekip o yana yörüyeceksinğ!

— Mebusluğa da niyetlendin öyle mi?

— Eş dost, benim bu işi para için yaptığımı sanır emme, aslı öyle değil. Para dediğin nedir ki? Bu gunün eyyamında çingâuede de var para. Çoh şükür, mebusluhtan gelecek paraya ehtiyacım yoh. Benim maksadım bu millete hizmet etmek.

Sordum:

— İnşallah gelecek sene seçilirseniz neler yapmak niyetindesiniz?

— Ben mi? Yapılacak iş çoh emme, daha düşünmedim onları. Hele biyol Meclise gireyim bahalım. Mâlûm ya, almadan vermek Allaha mahsustur.

— Mebusluk tahsisatını aldıktan sonra işleri düşüneceksiniz öyle mi?

Dudak büktü:

— Böyük bir para değıl emme, ahmasa da damlar. Benim tamahım yohtur.

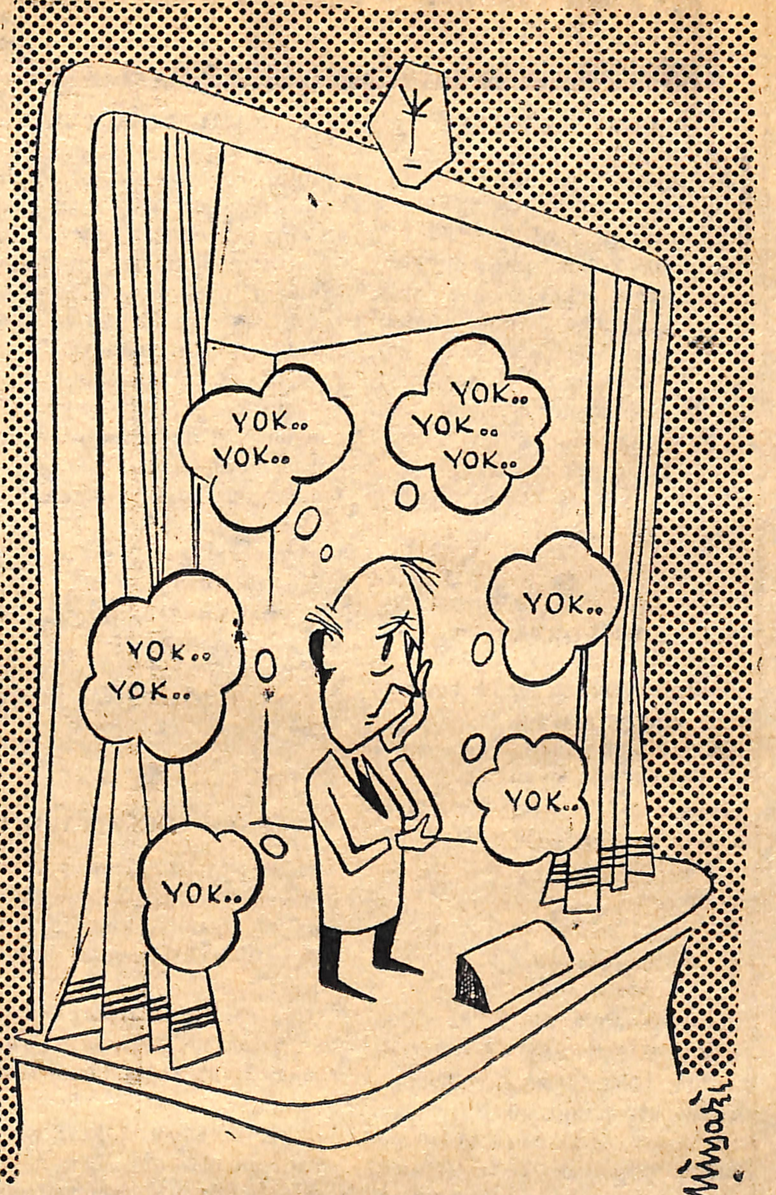
Bizim ahbaba döndü:

— Ben sanğa bir ahıl danışmaya geldim, Sadi beğ. Bir nutuh hazırlıyorum da.

— Ne nutku hazırlıyorsun?

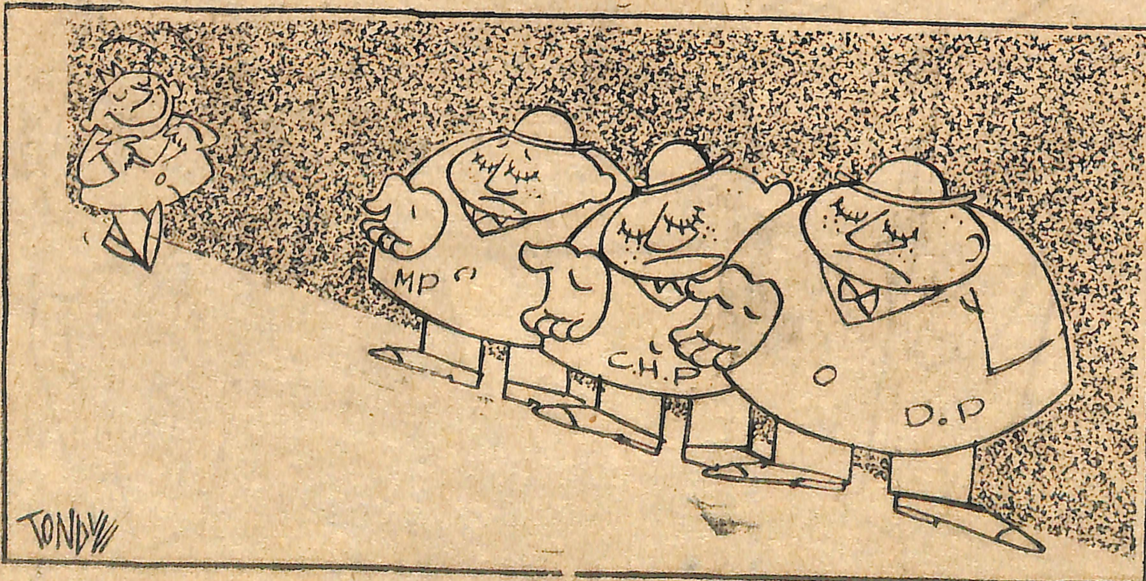
— Bilmez gibi gonuşmasana, canım Mebusluh nutgu işte. Nutuhsuz mebusluh olur mu? Seçimden evvel nutuh ohuyarak gendime pırapağanda yapacağım tabii. Bilirsin ya, bizim damat lise mektebinin ikinci sınıfından çıhmadır. Benim nutgumu o hazırlıyor. Her ahşam evde garşı garşıya oturuyoruz. Damat yazdıhlarını ohuyor, ben dinğliyorum. Sonra ben ayağa galhıyorum, onun yazdıhlarını nutuh gibi ohuyorum, bizim ev halgı dinğliyorlar. Şimdiden ağız alıştırmah lâzım tabii. Bizim damat epeyce şeyler yazdı emme, nutuh o-

Düşünce Tiyatrosu kuruluyor.. — Gazeteler —

YAZISIZ!..

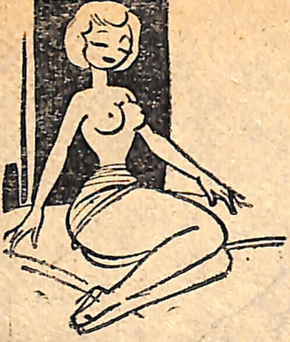
Partiler elbirliği edecek!.. — Gazeteler —

ELBİRLİĞİ!..

MİNİCİK HİKÂYE:

BİR OYUN!

VEHBİ Hoşgör, o gün işini erken bitirmiş, patrona görünmeden sıvışmıştı. Niyeti, sevgili karıcığı Şenyüz'le oturup keyif çatmaktı.

Apartımanın kapısını çalınca, içeride hafif bir fısıltı, bir telâş sezer gibi olmuştu. Kendi kendine:

— Hay aksi şeytan, diye söylendi, galiba misafire çattık!

Ama, kapı açılınca, karısı rüzgâr gibi yatak adasına koşmuş, kilidi basmıştı:

— Sakın içeriye gireyim deme!

— Neden?

— Sana bir oyun yapıyorum... Daha bitirmedim. Girersen olmaz, bozulur!

— Peki şekerim, salonda bekliyeyim!

— Olmaaaz... Gözetlersin!

— Banyoya gireyim...

Genç kadın çapkın kahkahalarla gülerek anahtar deliğinden yalvardı:

— Hayır, hayır... En iyisi eczahaneye kadar git, bana bir şişe tırnak cilâsı al!

Bu soğukta eczahaneye kadar gitmek kolay değildi. Ama ne yapsın? Vehbi Hoşgör, sahiden her şeyi hoş gören bir insandı. Hele sevgili karıcığı emrettikten sonra!

Yirmi dakika sonra, kaşları kar taneleri içinde apartmana döndüğü zaman, karısı yarı çıplak vücudunda ipek bir rop döşambr, karyolada yatıyordu.

— Al bakalım tırnak cilânı!..

— Koy masanın üstüne....

— E, hani oyun?

Şenyüz yorgun bir kahkaha attı:

— Oyun mu?.. İşte oyun bu. Seni eczahaneye kadar gönderip tırnak cilâsı aldırttım!

Vahbi Hoşgör, sırtından ıslak paltosunu çıkarırken, kocaman başını masum bir öküz gibi, iki yanına sallıyarak gülüyordu:

— Sanki ben bunu anlamadım mı?.. Senin güzel hatırın için gittim yoksa!..

ÇIMDIK

humağa çıhınca ehaliye: «Size şunları yapacağım, bunları ideceğim» diyerek parlah laflar itmek lâzım. Sen tecrübeli adamsın, böyle şeyleri daha eyi bilirsin. Biraz ahıl ver banğa.

Ben söze karıştım:

— En başta hayat pahalılığı meselesi...

Gür, kırçıl kaşlarını çatıp sözü ağzıma tıkadı:

— Yoooh, işte bunu deme. Hayat bahalılığını nireden çıharıyorsunğuz, canım? Gazatacılar böyledir işte. Siz başımızdaki böyüklerden daha eyisini mi biliyorsunğuz? Biz polatika adamıyız, sözümüzü ölçer de gonuşuruz.

— Hayat pahalılığı yok demek!

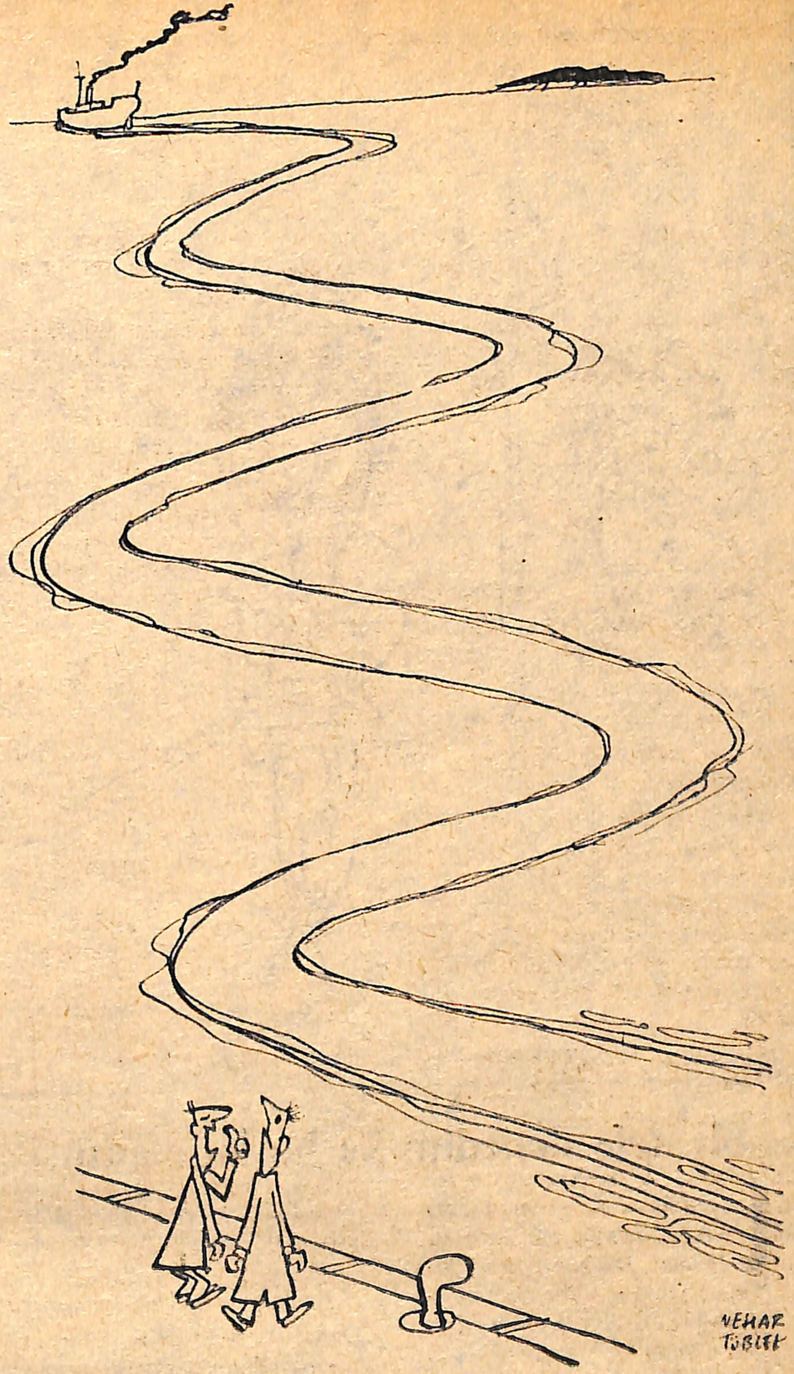
— Helbette yoh. Daha geçen gun, Abdüssamet beğ Menciliste: «Bahalılıh yoh» dimedi mi? Buna garşı galhıp da bahalılıh lafı edenin ağzı çarpılır. Böyüklere hörmet lâzım. Polatikacılığın erkânı böyledir!

Sinirlendi. Kalkıp şapkasını aldı, her tarafını üfledi, itina ile başına geçirdi, bizim ahbaba sipariş verdi:

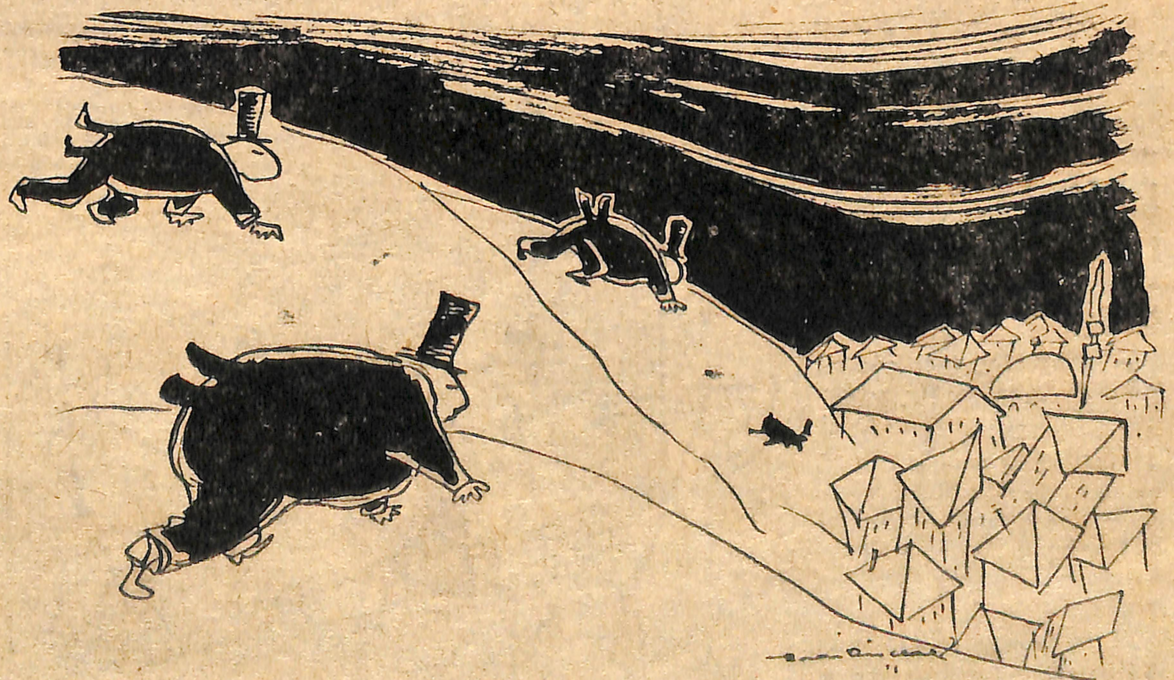
— Sadi beğ, unutma sahın. Nutuh için bir şeyler düşün de kâğıda gayıt geç. Ben yarın uğrar da alırım...

Yine kandilli bir temenna çakıp çıktı.

Cemal Refik

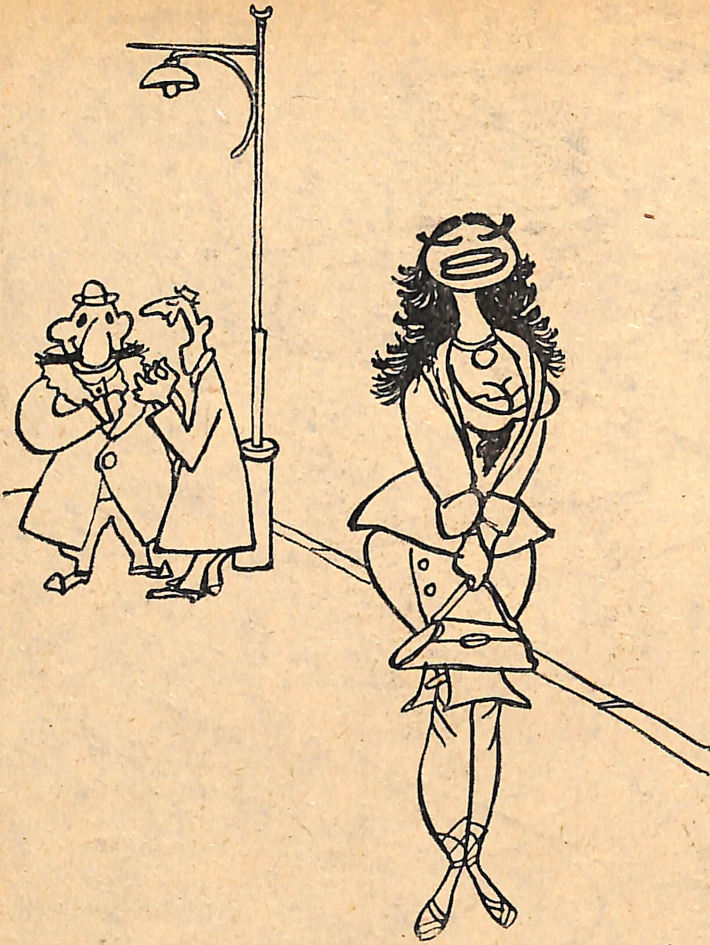

Galiba Avrupa'ya rakı götürüyor!..

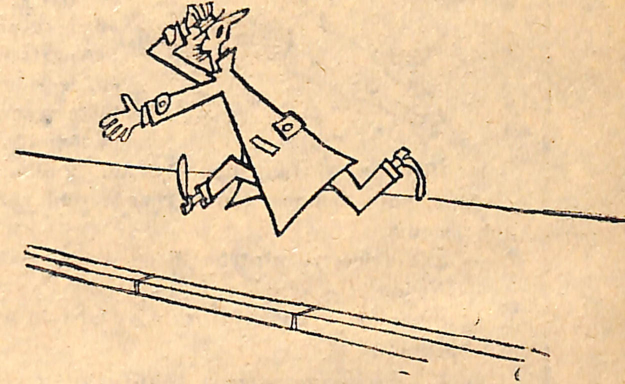

İKİ HAVADİS:

Gazetelerden: (Partiler yurd gezisine çıktı!), (Bazı şehirlere kurtlar indi!)..

— Hiç merak etmeyin, hakiki maldır bayım!..

— Korkma ayol, s

Bir defa denedim ve hoşlanmadım!

LONDRA'ya yeni gelmiş Avustralyalı bir turistti. Gece kulüplerinden birinde yaşlı ve yalnız başına oturan bir centilmen gördü. Çok canı sıkılan ve konuşmağa çok hevesli olan Avustralyalı, centilmene yaklaşıp sordu:

— Affedersiniz, yabancıyım ve kendimi çok yalnız hissediyorum, acaba benimle bir şeyler içer misiniz?

— Mazur görün, içemem, zira bir defa denedim ve hoşlanmadım.

Avustralyalı bu cevap üzerine bir müddet daha dolaştı ve tekrar yaşlı adama yaklaştı:

— Sizi rahatsız ediyorum, fakat belki benimle bir sigara içmeği kabul edersiniz...

— Hayır, teşekkür ederim, bir defa içtim ve hiç sevmedim.

Avustralyalı uzaklaştı ve biraz daha dolaştı. Birden gözüne içerdeki bilardo masası iliş ti. Cesaretini toplayıp ihtiyar adama son bir defa daha sordu:

— Affedersiniz, fakat belki benimle bir bilârdo oynarsınız diye düşündüm de...

— Oynıyamam. Zira bir kere oynadım ve beğenmedim. Fakat birazdan oğlum gelecek o sizinle bilârdo oynar sanırım.

Bunun üzerine dayanamıyan Avustralyalı atıldı:

— Bahse girerim ki yegâne çocuğunuzdur.

YIKANSAYDI..

Sabundan çok korkan küçük Henry annesine:

— Fakat anne, dedi, Kral 1 ci James hiç yıkanmazdı ki...

Anne tasdik etti:

— Evet, yıkanmazdı. Eğer yıkansaydı ölmez ve bugün sağ olurdu!

★

EN TENBEL HAYVAN!

— Hayvanların en tembeli hangi sidir?

— Örümcektir. Zira baksana, durmadan sinek avlıyor.

★

SOLAK!..

Çok fena canı yanıyormuş gibi, sol tarafını tutmuş kıvranıyordu. Arkadaşına:

— Of, dedi, galiba apandisitim var..

— Fakat apandisit solda değil, sağdadır.

— Biliyorum ama ben solağım!

KOCAMA

Herkes kendini akıllı sa dar bol olur muydu?

★

İnsanları at taşır, sığır korur. Fakat nihayet kurtlar

★

Günahını ve kaç yaşında lâiike derler.

★

Aşk kadında bulunur ve

★

Dalkavukluk dünyanın tedavülden kalkmıyacak olan

★

Çirkin kadınlar çok ker namuslu kalırlar.

★

Ağaç mütefekkir, çiçek

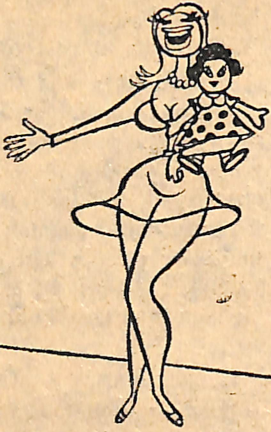
★

Aşk emeklileri maaşların

★

Çok erken kalkanlar sab olurlar.

Bir gazinoda gösterilen Strip-tease numarası, adam başına en az yü

...ebek değil!..

...LÂFLAR

...ydı dünyada budala bu ka-

...ur, koyun giydirir, köpek

...unu itiraf eden kadına me-

... kaybedilir.

...p parasıdır. Fakat belki de
...e paradır.

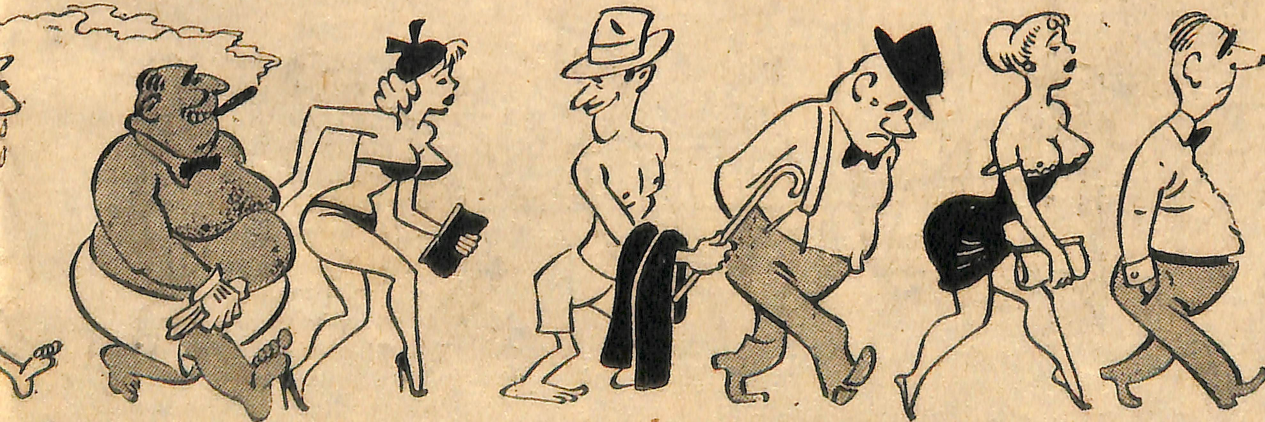
...ellikten intikam almak için

...r.

...vaç müessesinden alırlar.

... kibirli, akşam üstleri aptal

...ya mal oluyor.. — Gazeteler —

...KURBANLARI!

KORKU BELÂSI!

Peşinde bir köpekle bir adam sokağın köşesindeki meyhaneye girdi. İçki istedi ve içtikten sonra köpeğiyle meyhaneyi bir uçtan öbür uca iki defa devretti. Sonra garsondan bir içki daha istedi ve içip yine meyhaneyi boydan boya iki defa dolaştı, yine içki istedi ve bu bir saat kadar devam etti; en nihayet yandaki bir masada oturan bir yabancı dayanamayıp adama niçin böyle yaptığını sordu. Adam anlattı.

— Köpeği dolaştırmak için çıkmıştım. Şimdi eve döndüğümüz zaman köpek yorgun olmazsa karım şüphelenir.

★

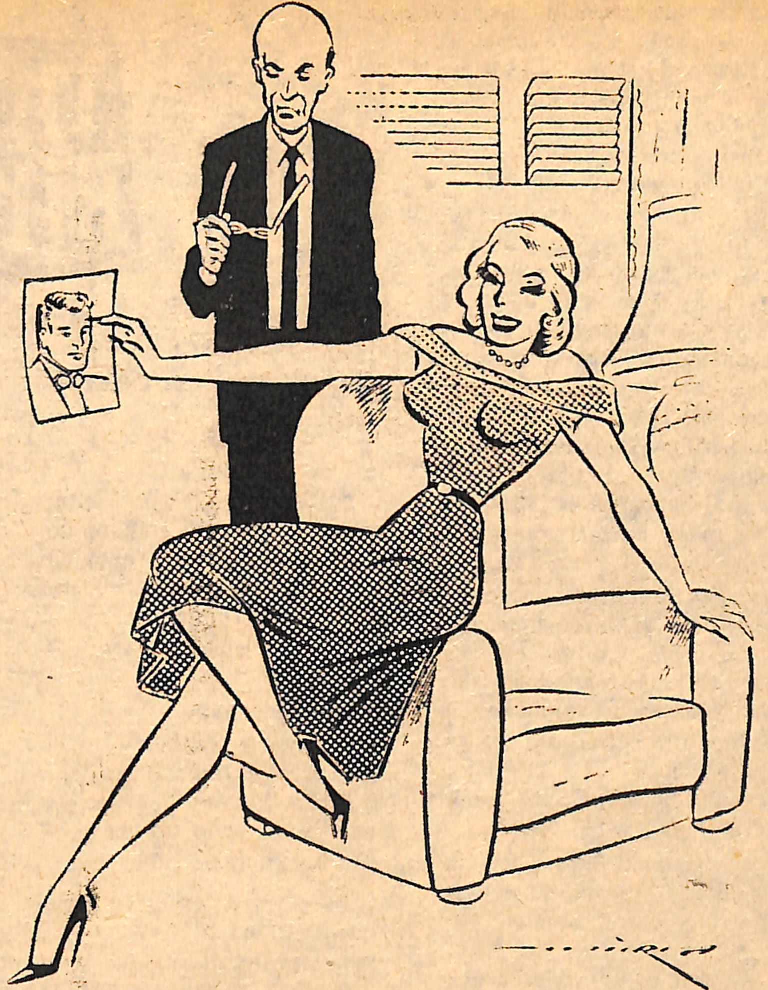
TENZİLÂT!

Hasis bir adam, dişçi ile pazarlık ediyordu:

— Doğrusu bir diş çekmek için beş dolar pek fazla... İki dakika bile sürmedi.

Dişçi gülümsedi:

— Peki, efendim öyleyse, ileride dişinizi daha yavaş çekerim.

— Ben, öyle elli gram kahve bulup getirmeyen damat istemem!..

TESELLİ!

Yeni tezgâhtar yüzü sapsarı kesilmiş, döğünüyordu:

— Çok fena bir şey yaptım dedi. Hani o kıymetli Çin vazosu vardı ya, onu düşürüp kırdım.

Antikacı:

— Üzülme, diye teselli etti. Ben şimdi onu yapıştırır ve zengin bir müşterinin çarpıp düşüreceği bir yere yerleştiririm.

★

ENTERESAN ADAM!

— Ne diyorsun; acaba Honoré de Balzac sağ olsaydı yine çok mühim ve enteresan bir şahıs sayılır mıydı?.

— Tabii. Düşün ki sağ olsa 125 yaşında olacaktı. Bu kâfi değil mi?

BİTMEYEN HAFTA

Genç kadın, sıkıntı ile içini çekip arkadaşına:

— Bu hafta bitmek bilmiyor, dedi. Bana günler hiç bir vakit bu kadar uzun gelmemişti. Bugün ne?

— Salı..

— Gördün mü? Geçen hafta bu gün perşembe olduğu halde, bu hafta hâlâ salı.

★

PRATİK ADAM!

İş adamı damat bey, mühim bir telgraf almıştı. Bunda kaynanasının cesedinin her ayak parmağına bir istakoz yapışmış olduğu halde kıyıda bulunduğu bildiriliyor ve ne yapmaları lâzım geldiği soruluyordu.

Damat derhal şöyle bir cevap telledi:

«İstakozları satın ve cesedi tekrar denize atın.»

★

GAYET KOLAY!

Çiftliğin sahibi şehirden gelen misafirine bir koyun sürüsünü göstererek:

— Burada dedi kaç koyun var tahmin edersiniz?

Beriki bir dakika düşündü ve cevap verdi:

— 150 tane kadar.

— Doğru. Peki nasıl buldunuz?

— Gayet kolay, ayaklarını saydım ve sonra dörde böldüm!..

İnigo Birigo

Yazan: **Giovanni Guareschi**

Çeviren: **Adnan Benk**

İNİGO Grigo'nun babası at tüccarıydı; olur olmaz bir kaç işe girişmiş, sonunu getirememiş, günün birinde kendini evsiz barksız, cebi delik, boğazı kuru Meksika yolunda bulmuştu.

Boğazınız kuruyunca ne yaparsınız? Gidip içersiniz.

İnigo Grigo'nun babası doğuştan kişizadeydi. «Los diablos en la talega» meyhanesine gitse, bir «peso» ucuza çıkacağını biliyordu ama, doğuştan kişizade olmak kolay değil ki! O leş kokulu, yağlı «pelado» ların arasına karışmayı kendine yediremedi.

Salına salına İmperial kahvesine doğru yürüdü. İmperial, o zamanlar, Meksika'nın en gözde oteliydi, pireleri de, öteki otellerdeki pirelerden bir hayli ufaktı.

Söylemeyi unuttum, yanında karısıyla oğlu da vardı. İmperial-in bir masasına kuruldu, iki testi «pulque» ve bir bardak su söyledi. İki testi pulque'nin hakkından gel di, suyla ağzını çalkaladı, sonra patrona döndü:

— Çocuğa bir dakika göz kulak olun, dedi, biz birazdan döneriz.

Sabahın on biriydi, akşamın on birinde, patron, küçük İnigo Grigo'nun ayni yerde oturduğunu gördü.

— İki testi pulque bir bardak da su içtin, ödiyeceksin, dedi, işinin başına gitti.

Ertesi gün, sabahın altısında, kahveyi açmak için aşağı indi. İnigo Grigo, bir taş gibi hareketsiz bıraktığı yerde duruyordu. Patron, müşterilerin tozlu kunduralarını hatırladı, gözleri parladı.

— İki pesos'luk içki içtin, dedi, iki pesos'luk kundura boyıyacaksın.

İnigo Grigo'yu birinci kata çıkardı, eline bir fırça, bir de boya kutusu tutuşturdu; sonra da, boya kullanmadan tükürükle kundura parlatmayı öğretti.

O zamanlar İnigo Grigo on yaşındaydı. Otuz yıl sonra, yaşı tam kırkı bulmuştu; fakat, hâlâ bıraktığı yerde otluyordu. O büyüdükçe, İmperial de büyümüştü. Dört yataklık bir han iken, yüz odalık bir otel olmuştu. Öyle ki, İngo Grigo'nun gücü arttıkça, boyanacak kundura sayısı da artıyordu. Akşamın onunda kalkıyor, sabahın sekizine kadar durmadan parlatıyordu. Sonra, artık yemekleri bir kutuya koyuyor, merdivenin altına büzülüyor, işe başlama saatini bekliyordu.

Otuz yıl böyle geçti. Fakat, kırk yaşına bastığı gün, İnigo bir tekme yedi.

Beş yıldır, general Carmelo Garcia, Meksika'ya her gelişinde İmperial otelinde kalır, İnigo Grigo da kunduralarını temizlerdi. Belki üç yüz kere bu işi yapmış, en ufak bir aksaklık olmamıştı. O sabah, aksilik bu ya, General Carmelo Garcia kunduralarını dilediği ka dar parlak bulmadı, İnigo Grigo'ya bir tekme savurdu.

İnigo Grigo, bu tekme üzerinde uzun uzun düşündü. Hakaret gören, kendi de hakaret etmelidir. Otuz yıl sustuktan sonra, ilk defa patrona hesap sordu:

— İki testi pulque'ye kaç para alıyorsunuz?

Patron omuz silkti:

— Bahşişiyle beraber üç pesos.

— Peki, dedi İnigo Grigo, bıçağını çekti. Öyleyse, borcum olan üç pesos'u alıkoyun, iki bin pesosumdan kalanı verin bana.

Patron sarardı. Otuz yıl içinde bir hayli çökmüştü. Fakat kum gibi parası vardı, hayata da domuzuna bağlıydı. Kasayı açtı, bin dokuz yüz doksan yedi pesos'u İnigo Grigo'ya saydı. İnigo bıçağını cebine soktu, parayı aldı, ortadan kayboldu.

Bir at, bir tay, bir sandık kurşun, iki tane de tabanca satın aldı.

Üç yıl sonra tekrar meydana çıktı: Cumhurbaşkanı beş yüz adamıyla kaleye kapanmış, baş kal dıran iki bin kişiye, iki gündür karşı koyuyordu.

İnigo Grigo, kaleyi kuşatanların arasına girdi, rastladığı ilk adama:

— Caballero, dedi, havaya bir beş kuruşluk atsana.

Halka oldular. İnigo Grigo paranın yükselmesini bekledi, düşmeğe başlayınca tabancasını çekti, ateş etti. Para elden ele dolaştı, tam ortasından delinâği anlaşılınca, İnigo Grigo'ya şaşkın şaşkın baktılar.

— Siz burada kale pencerelerine ateş etmekle oyalanırken, general Carmelo Carcia adamlarını topluyor, ya yarın, ya da bu akşam üzerinize çullanacaklar.

— Peki, ne yapalım, senor?

— Beş yüzünüz burada kalın, ötekiler benimle gelsin.

Bin beş yüz kişi İnigo Grigo'nun peşine takıldı, istediği yere gitti, istediği şeyleri yaptı. O akşam, general Carmelo Garcia'nın bütün adamları kılıçtan geçirilmiş, bütün tasarıları suya düşmüştü. Bu durum karşısında, bin beş yüz kişi: «Yaşasın general İnigo Grigo!» diye bağırdı.

General Garcia'yı yirmi gün kovaladılar. Sonunda, generalin yüz adamıyla beraber sığındığı çiftliği İnigo Grigo iki bin kişiyle kuşattı. İki top atımıyla mesele kökünden halledilebilirdi. Fakat İnigo Grigo, Garcia'yı canlı olarak ele geçirmek istediğini söylemişti.

Üçüncü günü akşamı, kuşatılanlar teslim oldu; kurşunları tükenmişti.

Subaylardan biri: «Gracia ne olacak?» diye sordu.

— Domuz ahırına tıkın.

Domuz ahırı, ana evin bir kaç metre ötesindeydi: upuzun bir avlu, avlunun iki yanında da, birer metre yüksekliğinde bölmelere açılan alçak kapılar. Her kapının üstünde, dıştan açılan küçük bir kapak vardı: köylüler bu delikten içeriyi gözler, dişi domuzların yavrularını parçalamalarını önlerlerdi.

Domuz ahırının çevresine nöbetçiler dikilmişti, biri de dar avlunun giriş kapısında duruyordu. İnigo Grigo geç vakit ahıra geldi; tek başınaydı, ağır ağır yürüyordu. Arasıra duraklıyor, cığarasının dumanını süzüyordu. Avluya girince, nöbetçiyi çağırdı, bir bölme kapısını gösterdi. İnigo Grigo, kapağı tutan mandalı kaldırdı, avluda asılı duran bir lâmbayla bölmeyi aydınlattı. İçeri baktı. General Garcia yemliğin üzerine kurulmuş, ayaklarını, yeri kaplıyan pisliklere basmış, kalın bir cığara tüttürüyordu. Delikten İnigo Grigo'nun suratını görünce: «Ha! dedi. kunduralarını çıkardı, kolunu uzattı, delikten dışarı attı.

İnigo Grigo kapağı örttü, tabancasının kabzasını kavradı, nöbetçiye baktı. Allahtan, adam bir şey görmemişti, görse de anlıyamazdı. Ahmaklığı suratından okunuyordu.

— Emriniz generalim, dedi.

— Kapıdan ayrılma, kimseyi içeri bırakmıyacaksın.

İnigo odasına gitti, yatağına uzandı; tabancasıyla fişekliğini bir iskemlenin üzerine öfkeyle fırlattı. Sabah kaçta uyandırılmak istediğini, kahvesini odasında mı içeceğini Carcia'ya soramamıştı. Herif önce davranmış, onu görünce: «Ha!» demiş, kunduralarını önüne fırlatmıştı.

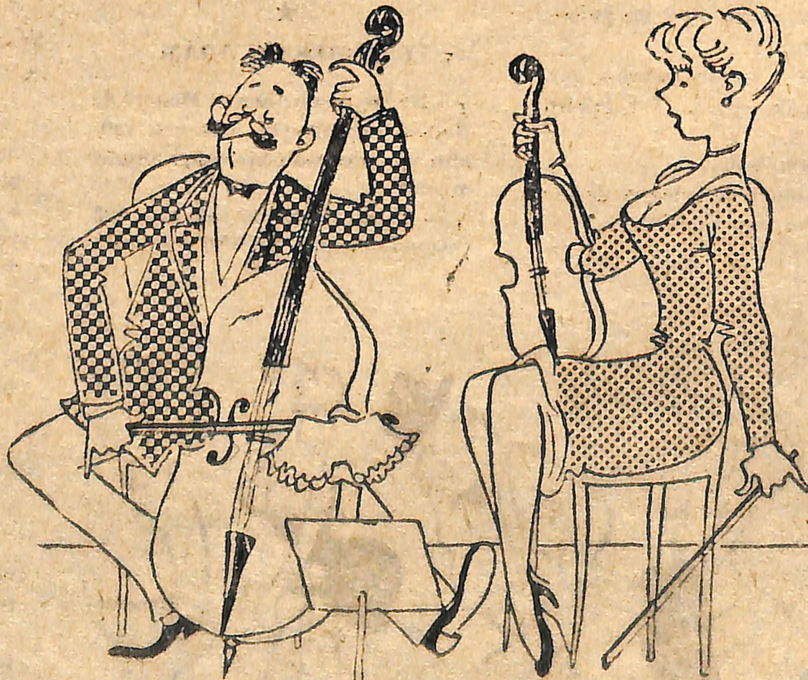
O bir çift lânetli kundura şimdi ahırda, bölme kapısının önünde duruyordu. İnigo Grigo yatağında doğruldu, kıvrandı, durdu. Sabahın bir'i olunca, dişlerini sıkarak kalktı. Ahıra doğru yollandığını farketti. Avlu kapısının önüne gelince, tabancasını çıkardı, doldurdu. Nöbetçiye:

— Buradan ayrılma, ben çağırmadıkça da içeri gelme, dedi.

Tabanca elinde titriyor, avlunun iğrenç kokusu boğazını yakıyordu. Tozlu kunduraları öfkeyle kavradı, cebinden bir fırça çıkardı, çamurlu yerlerine, uçlara ve topuklara tükürе tükürе iki teki de öfkeyle. umutsuzlukla fırçaladıkça fırçaladı, parlattıkça parlattı.

Sonra ahırdan çıktı, nöbetçi subayını çağırdı.

General Gracia sabahın ikisinde kurşuna dizildi, fakat kunduraları pırıl pırıldı.

YAZISIZ!..

— Fransız —

SEMİH BALCIOĞLU

Semih Balcıoğlu

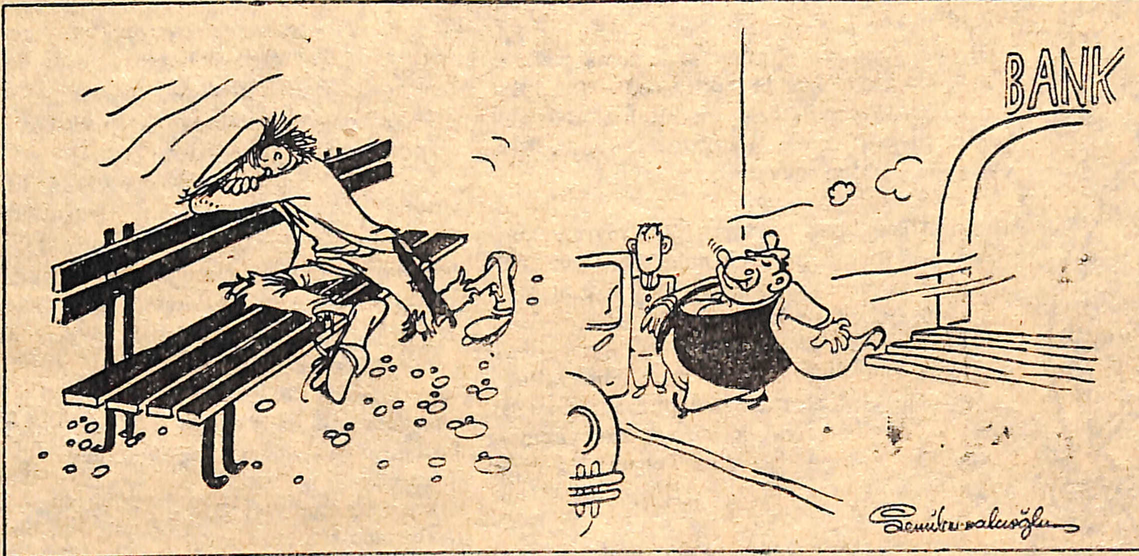
İSTANBULLU'DUR. Gelecek sene otuzuna basacak. Semih Balcıoğlu da ilk şöhrete Akbaba'nın kanatlariyle uçmuştur. Sonra, Akşam'da, Vatan'da, Dünya'da derken Hürriyet'i seçti!

Başlangıçta, her genç sanatkâr gibi, o da en sevdiği ustanın tesiri altında kaldı ve rahmetli Cemal Nadir'in izinde dolaştı. Şimdi, tipleri ve çizgileri tam bir şahsilik taşıyor.

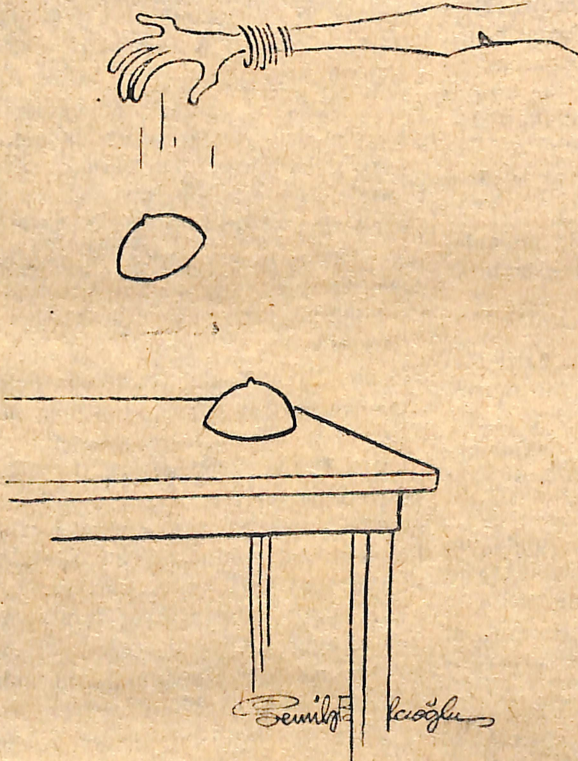
Semih Balcıoğlu, kalemini olaylarla alay için kullanır ama, kendisi alaylı değil, mekteplidir: 1950 de Güzel Sanatlar Akamedisinden diplomasını aldı!

Evlidir ve eski Akbaba karikatüristi babadır!

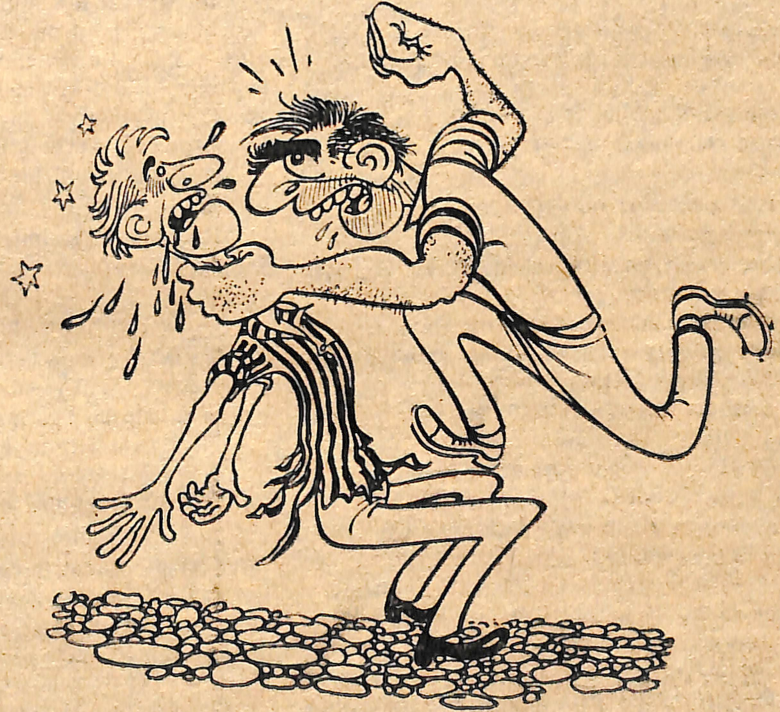
Gazeteciler Cemiyeti ve Gazeteciler Sendikasının tertiplediği karikatür yarışmasında, Balcıoğlu, bir ikincilik ve iki birincilik kazanmıştır.

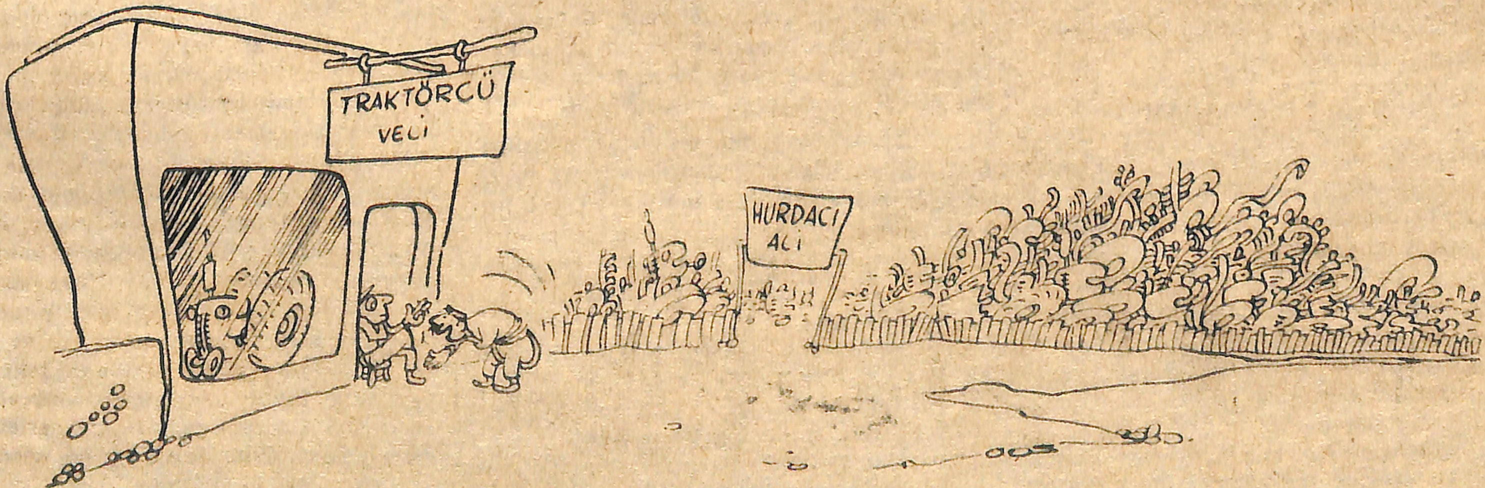
İKİ BANK'er!..
(Bu karikatür, Gazeteciler Sendikasının 1955 Türkiye birinciliğini kazanmıştır.)

Strip-Teas!..

— **Sendin değil mi ulan, benim sayfiyedeki evin adresini eşe, dosta dağıtan?..**

Hurdacı Ali — Allah senden razı olsun ağa... Sayende gül gibi geçiniyoruz!..

Meşhedi ile devr_i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem Talu

— 3 —

Öyle bir yerdir ki, bir gün bir gecenin içinde milyonerler iflâs eder, müflisler milyoner olurlar. Yetmiş iki milletin zenginleri, dünyanın tekmil serserileri Montekarlo'da buluşurlar. Herhalde, oraya bir defa uğramalıyız. Yirmi dört saat misafir olur, orada doğru Paris'e gideriz; ne dersin?

— Beli.. olur!

Böylece kararımızı vermiş oluyorduk. Medeniyet merkezine gitmezden evvel, bir kere de küçücük (Monako) Prensliğinin meşhur paytahtına uğrayıp, rulet masasının başında talihimizi deneyecektik.

Düşüncemizi Torik'e bildirdiğim zaman, iki elini birbirine uğuşturarak:

— Mis! dedi; ben kumarın âlâsını bilirim. Elverir ki boğacak enayi bulayım.

— Lâkin, Montekarlo'da kumar oynamak, senin harcın değildir.

— Neden olmasın? Para ile değil mi?.. Zarına güvenen, barbutta karşıma çıksın, hele!.. Her el düşeş kondurmazsam şu bıyıklar mundar olsun!

Parmaklariyle de tutmuş, üst dudağının üzerini gölgelendiren dört teli çekiştiriyordu.

Lâkırdıyı uzatmaya sebep görmiyerek ve fakat orada pot kırmamasını da iyice tenbih ederek Torik'ten ayrıldım.

O gece yi otelde hâdisesiz geçirdikten sonra, ertesi sabah Nis ve Montekarlo'ya doğru trenle yola çıktık.

MERAKLI BİR MADAM

Bulunduğumuz birinci mevki kompartımanda, bizden başka orta yaşlı, azametli, çatık kaşlı bir de madam vardı. Trenin gittiği tarafta ve tam bizim Meşhedi'nin karşısında oturuyordu. İlkin belki sonuna kadar tek başına kalmağı umduğu bu kompartımana böyle üç erkeğin birden salgın yapması, pek hoşuna gitmedi. Hattâ bu duygusunu surat asarak belli etti. Hele Meşhedi:

— Selâm eleyçum!

Diyerek, karşısına geçip oturunca, büsbütün sıkıldı. Dostumuzu küçümseyerek baştan aşağıya süzdü; sonra, ingilizce, resimli bir mecmua çıkararak okumaya daldı.

Arada bir, gözünün kuyruğu ile, Meşhedinin garip kıyafetine bakmaktan kendini men edemiyordu.

Benim yanımda oturan Torik, bana usulca:

— Moruğa kısmet çıktı; dedi. Karı, boyuna dikizliyor. Gözlerine kitaksi! Ne yapayım ki aval oralarda değil... Dalgada. Ben olsaydım, çoktan anlaştıktı.

—O, kocakarı ayol!

— Olsun, etin bayatı iyidir; gevrek olur. Arının erbabı bu çiçekten daha bir tekne bal alır. Yanaklarına bak: Ferik elması gibi;

— Hay, miden kurusun, Torik!

— Bu işin mide ile alış verişi yok ki, bacığım! Herhalde bizim Hacı andavallıda bir dirhem akıl olsa, bu kelepiri kaçırmazdı. Biraz daha aldırmıyacak olursa, kur yapmağa ben başlıyorum. Ne olursa olsun! Bu geçmişine yandığım gurbette açlık canıma tak etti...

Ayni zamanda Torik, mahut dört tel bıyığını çekiştirerek kadından tarafa bakmağa bakışları karşılaştıkça gözlerini süzmeğe başladı...

Bu sırada, dik oturmaktan yorulan Meşhedi'nin acele bir hareketle ayaklarını altına alıp, bağdaş kurması, kadının şaşmasına sebep oldu. Elindeki mecmuayı yanına bıraktı ve saplı guzlüğüyle ona dikkatli dikkatli bakıp dururken, Torik atıldı. Kadına :

— Bizim memlekette horozlar böyle tüner anacığım! dedi.

Bu sözlerin kendisine ait olduğunu anlayan kadın, hernedense bana dönerek ingilizce sordu:

— Bu centilmen ne diyor?

Torik'in münasebetsiz sözlerini nasıl tercüme ederim?. Birdenbire aklıma bir muziplik geldi. Meşhedi'yi işaretle:

— Majestelerinin kusurlarına bakmamanızı söylüyor, dedim. Kendileri Batıda seyahat etmeğe alışık değiller de...

Bu: «Majeste» ünvanı benim umduğum tesiri yaptı. Kadın karşısındakini daha büyük bir dikkatle süzdü; heybetini takdir eder gibi oldu, toplandı. Eteklerini düzeltti. Nihayet bu şahsın kim olduğunu anlamak arzusuna düştü:

— Affedersiniz efendim, dedi, haşmetmeâp kimdir?

— (Mazenderan) hükümdarı Birinci Cafer hazretleri!

— Oh, yes!. (Ya? Evet!)

Bir müddet durup düşündü. Belliydi ki, bu esnada bütün tarih ve coğraya bilgisine baş vurarak ismi geçen Mazenderan devletinin neresi olabileceğini düşünüyordu.

Anlaşılan böyle bir memleket hatırlıyamadı. Fakat bilgisizliğini açıkça itiraf etmek de işine gelmiyordu. Dolambaçlı bir yol tutturup sordu:

— Demek ki, siz çok uzaktan geliyorsunuz?

— Oldukça..

— Memleketinizden burası, yine en aşağı bir ay sürer, değil mi?

— Tahminen.

— Şimdi, nereden geliyorsunuz?

— Marsilya'dan.

— Nis'e mi gidiyorsunuz?

— Şimdilik öyle. Fakat oradan Montekarlo'ya gideceğiz.

— Gezmek için mi?

Ben, burada esrarlı bir tavır takındım. Sualine, açıkça cevap vermekten kaçınıyormuş gibi, dudağımı bükerek:

— Öyle gibi; dedim.

Ve hemen arkasından, acemice bir pot kırıyormuş gibi, ilâve ettim:

— Devletlerin bazı işleri vardır ki, gizli tutulmak icap eder. Takdir buyurursunuz!

Kadın, dikkatle yüzüme baktı. İçinde istediğim merak uyanmıştı. Daha ziyade bilgi edinmek için sormak istediği sual âdeta dudaklarını yakıyordu. Nihayet dayanamadı:

— Ben, dedi; gazeteciyim. Amerika'da tam, bir yüz elli gazetenin muhabiriyim. Size burada rastlamam benim için çok güzel oldu. Lâkin, evvelâ, sizin kim olduğunuzu sorabilir miyim?

— Mazenderan Hava işleri nazırı Çekirge bendeniz.

— Teşerrüf ettim.

Biraz durdu, düşünür gibi oldu, sonra yine sordu:

— Hava işleri nazırı, öyle mi? Demek oluyor ki memleketinizde havadan nakliyat, böyle ayrıca bir nazırla idare edilecek kadar ehemmiyetli!

— Hayır! dedim. Anladığınız gibi değil. Bu gibi nakliyat ve saireye Münakalât nazırı karışır. Benim vazifem Majeste Cafer hazretleriyle idaresindeki memleketin ciddilikten uzak olan bütün işlerine nezaret etmektir!

Kadın, şaşkın şaşkın yüzüme baktı. Kendisile alay edip etmediğimi anlamak istiyordu. Ciddiliğimi zerre kadar bozmadan lâkırdıya devam ettim:

— Evet; madam: sözümün hakikat olduğundan katiyen şüphe etmeyiniz. Mazenderan devleti, hükûmet idaresinde en ileri bir devlettir. Orada memleket işleri, ciddi ve havai diye ikiye ayrılır. Halbuki başka memleketler bu iki işi bir arada idareye çalışır ki, bunun imkânı yoktur. Ciddî işlerle havaî işler birbirinden ayrılmazsa, işler çorba olur. Nitekim bugün dünyanın her tarafında da çorba olmaktadır.

Kadın beni tasdik etti ve çantasından çıkardığı meşin kaplı deftere sözlerimi not ettikten sonra sordu:

— O halde, vazifenizin ana hatları hakkında beni aydınlatır mısınız?

— Hay hay! Bir millet mesut olmak için arada sırada gülmeğe muhtaçtır, hiç gölmeyen millet, daima eziyet gören çocuklar gibi çelimsiz olur. Neşe, ruhun gıdasıdır. Birinci Cafer hazretleri bu hakikati lütfen takdir buyurarak, tebaasının muntazaman neşelenmesini temin edecek şeyleri hazırlamışlardır. Bu arada Mazenderan'ın merkezi olan (Mantarâbad) şehriyle öbür büyük kasabalara on dört bin iki yüz elli bir tane mizah gazetesi yayınlanır ve bunlar halka bedava dağılır. Bunların basılmasını ben temin ederim.

— Oh! Çok güzel!

— Sonra bir takım ağır vergiler alınırken, cezalar tatbik edilirken, bunların acısını ahaliye unutturmak için, kırk gün, kırk gece umumi eğlenceler tertibine nezaret ederim.

Kumarbazlar, bekârlar, deliler, velhasıl heves peşinde koşan bütün tebaa benim emrimdeki dairelerle iş görürler.

(Devamı var)

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

AYIN DESTANI

[İşbu yanık destan, 13 Aralık 1946 tarihli Mizah mecmuasından alınmıştır. İbretle okuna!]

1

Bir destan yazayım dedim bu hafta,
Anılsın binlerce destan içinde,
Makamla okunsun her bir tarafta,
Okuyan ün alsın cihan içinde.

2

Bir kuru kalemdir varımız bizim,
Bir lokma, bir hırka kârımız bizim;
Yoksa da bir nazlı yarimiz bizim
Yaşarız binlerce yârân içinde.

3

Kırıldı kalemin ucu geçende,
Bir yara açıldı can ile tende;
Dedim ki: «Eşini bulurum, ben de!»
Aradım bir hayli dükkân içinde.

4

Eşini bir yerde buldum nihayet,
Biçimi, durumu yolunda gayet;
Adam, fiyatını etti inayet,
Duyunca haykırdım isyan içinde.

5

Dedim; «insafına değmesin nazar;
Altmıştan doksana yükselmiş pazar!
Bizde bu gidişle kim okur, yazar?
Çocuklar top oynar meydan içinde.»

6

Dedi: «Çok söylenme, Allah'ın kulu,
Dolaş Beyoğlu'nu, gez İstanbul'u;
Hükûmet düşürdü parayı, pulu,
Fiyatlar bu yüzden tayrân içinde.»

7

Dedim ki: «Koyduğun narhla, arkadaş,
Basın kanununa taş çıkardın, taş!
Düşecek, sanırken pirinç, yağ, kumaş,
Baktık ki paramız noksan içinde.»

7

Dedi: «Saydıkların yolsuzluk değil,
Fiyatlar dokuzyüz otuzluk değil;
Bir refah vadettin, ucuzluk değil!
Ferah var görülen fıkdan içinde!»

9

Baktım ki haşmetli dükkân sahibi
Karşımda konuşur Başbakan gibi,
Ne olur ne olmaz, kopardım ipi;
Kavuştum odama husran içinde.

10

Bir yanda yükselir ev, tarla, arsa;
Hoş görür bu işi erkân duyarsa!
Hemen, beri gelsin anlayan varsa,
Bize de anlatsın, ihvan içinde.

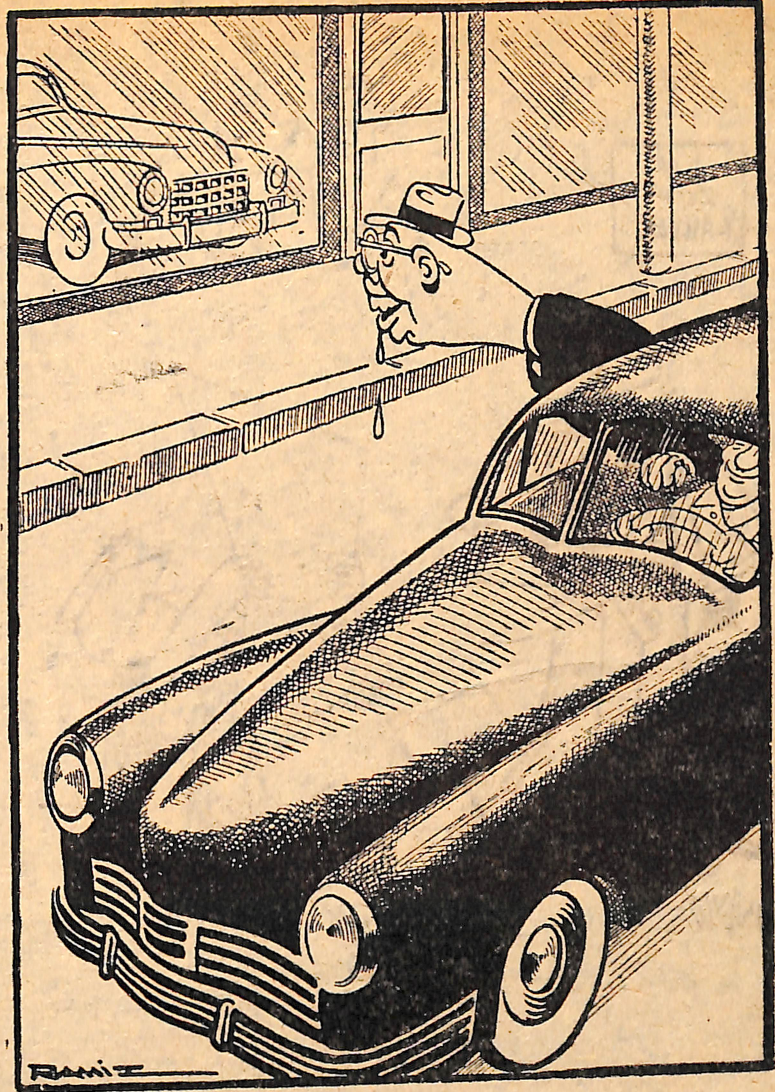
11

Kimi şal kuşanır, anber sürünür;
Kimi de simsiyah çula bürünür!
Bir sağa bakarsın, zindan yörünür;
Bir sola bakarsın, elvan içinde!

12

Nicedir bu âlem, hey Deli Ozan?
Bence akıllıdır aklını bozan!
Bilmem, ne demektir böyle hüsnüzan,
Bu kadar aşikâr buhran içinde?

13-12-1946 **DELİ OZAN**

Makam — Aman ne araba ne araba... Rengi kravatıma çok uyuyor. Altımdakini bırakıp Vekâlete bunu aldırayım!..

Beterin beteri!

ÖĞLE uykusuna yatan padişah, seyyar satıcıların bağrışmalarından rahatsız olurmuş. Bir gün vezirine:

— Yahu, demiş. Bu adamlar, öğle üzerleri olsun, sarayın önünde bağırmasınlar!

Aradan bir iki gün geçmiş, bakmışki lâfını dinleyen yok. Büyük bir hışım ile yatağından fırlamış, iradeyi basmış:

— Bundan sonra öğle üzerleri hangi satıcı sarayımın önünde bağırırsa, sattığı malı gırtlağından içeri sokacaksınız!

Derken efendim, bir sestir duyulmuş:

— Haniya, lop inciri!..

Satıcıyı yakaladıkları gibi diz çökertmişler, başlamışlar bir bir incirleri gırtlağına tıkmağa. Adamcağız, bir taraftan incirleri yutar, bir taraftan da güler. Kahkahadan kırılırmış. Merak edip sormuşlar:

— Ayol ne gülüyorsun?

— Niye gülmiyeyim? Arkamdan asma kabakçı geliyordu. Onun halini düşünüyorum da...

Memur, her sınıf halk, yani bütün millet (zam) lâfını duydukça sevinir, bu kelimenin taşıdığı mânalardan bir tanesini alır, nalıncı keseri gibi hep kendi tarafımıza doğru yontarken, bir de baktık ki: Vapur biletlerine zam yapılmış. Ay başından itibaren de posta, telgraf, telefon ücretleri artıyor.

Arkadan gelmekte olduğu haber verilen ev kiralarına, nakil vasıtalarına, vergilere; bunların tabii neticesi olarak da gıda maddelerine yapılacak zamları düşündükçe, padişahın lop incircisi gibi bugünden gülmemek için, hiç bir sebep yok.

Şayet bu zam mucitlerinden biri neye güldüğümüzü sorarsa, cevap hazır:

— Arkadan gelenleri ve ondan sonraki halimizi düşünüyoruz da...

Mizahçı

TEHLİKE

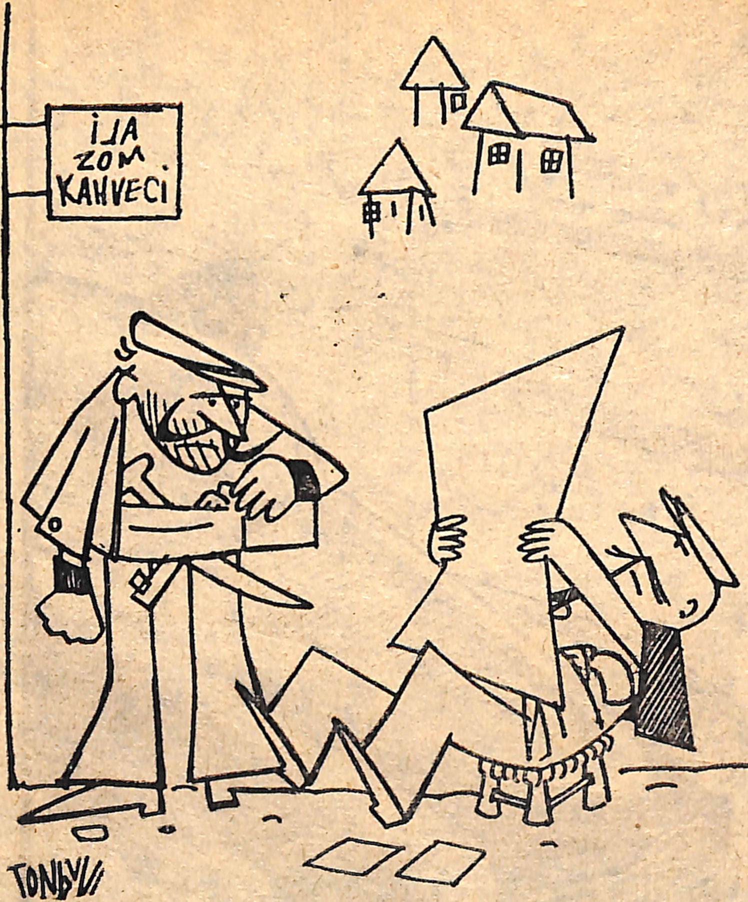
Mordohay, geçen akşam koltuğunda bir paketle eve gelmişti. Karısı sordu:

— Nedir o koltuyundaki?

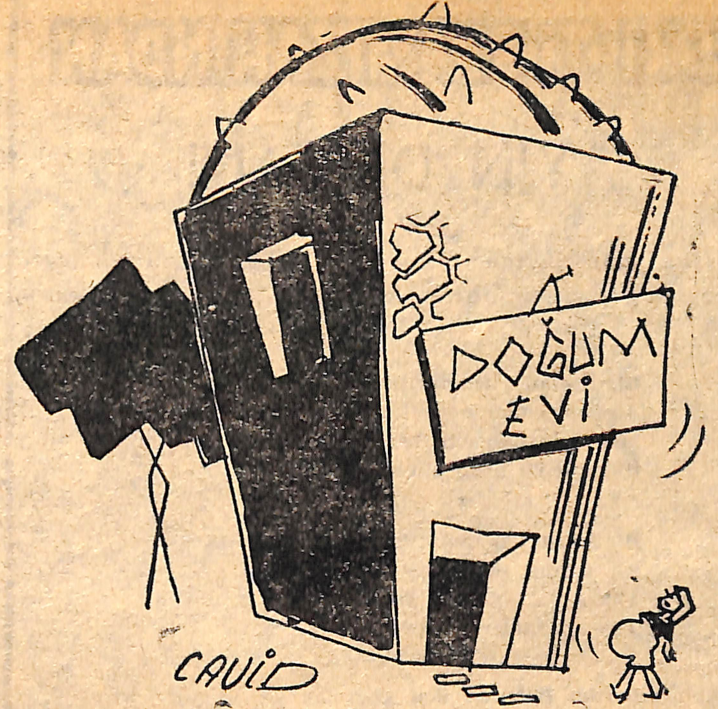
— Halis mis sabunu.

— Sabun mu? Ne luzumu var? Neye yarayacak?

— Nafile çeneni yorma.... Hiç bir tehlike yok. Yüreyin oynamasın... Kimse yıkanacak deyil... Eşantiyon yetirdim. Yarın satacayim!..

— Kiminmiş lan bu Haliç?..

Bir kadın hamamda doğurdu.. — Gazeteler —

EN GÜZEL FIKRA Müsabakası

MANİLİ MEKTUP

Vaktiyle bir köy delikanlısı evlendikten iki veya üç ay sonra askere gitmiş.

Askerliğinin yedinci, sekizinci aylarında evinden bir çocuğu olduğuna dair bir müjde beklemiş ise de, beklediği haber bir türlü çıkmamış. Babasına çocukları olup olmadığına dair bir sual sormaya da cesaret edemezmiş. Bir gün babasına şöyle bir mektupla vaziyeti anlatmak istemiş.

Ey mektup! Güzel mektup!
Tezce, köye var da gel...
Bir iken iki olduk,
Üç olduk mu? Sor da gel!

Oğlunun, çocuğundan haber sorduğunu anlayan baba da aynı tarz da bir mektupla şu cevabı vermiş:

Bir dalda iki kiraz,
Böyle mektup yine yaz,
Tarla mahsul vermedi,
Dönüşünde yine kaz!

MUZAFFER AKSEKİ
932 sayılı Eziler T.K.K. Muhasibi
GÜNEY

ÜCRET

İmam Ebu Yusuf'tan birisi bir mesele sorar. O da:

— Bilmiyorum! cevabını verir.

— Ya, öyle ise devlet hazinesinden niçin para alıyorsun?

İmam bunun üzerine der ki:

— Aldığım para, bildiğim şeylerin ücretidir, eğer bilmediklerim için de para alacak olsaydım, hazinede tek bir akçe kalmazdı.

İ. HALİL ERBİL
Erkek Hukuk Yurdu
Cebeci - ANKARA

İKİ TEŞEKKÜR!

Otobüste, genç, güzel, zarif bir bayan, ressam Çallı İbrahim'e yerini vermişti:

— Buyurunuz efendim...

Çallı, oturmak istememiş ve gülümseyerek sormuştu:

— Bu iltifat yaşıma mı?

— Hayır, üstad Çallı'ya!..

— Teşekkür ederim!

Üstad ressamımız tatlı bir hayal içinde giderken otobüs ansızın fren yapmış, yolcular yere yıkılmış, Çallı'nın kucağına da biri düşmüştü. Bu, biraz evvel kendisine yerini veren güzel hanımdı.

Çallı, tatlı bir tebessümle kızın gözlerinin içine bakarak fısıldadı:

— Bir daha teşekkür ederim!

RAUF ÇETİN
1693 sokak No. 27
Karşıyaka - İZMİR

EDEN BULUR

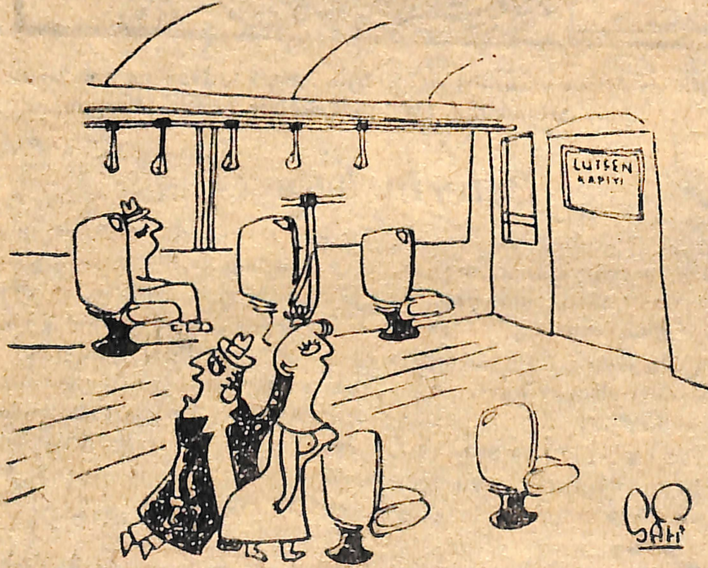
Âşıklar sıkı fıkı birbirlerine sokulmuş, istikballeri hakkında mütalâa yürütüyorlardı. Kız birdenbire:

— Aman şekerim, çok asabım bozuldu, hemen kalkalım, şu karşı kanapedeki siyah gözlüklü genç adam benim ağabeyimdir.

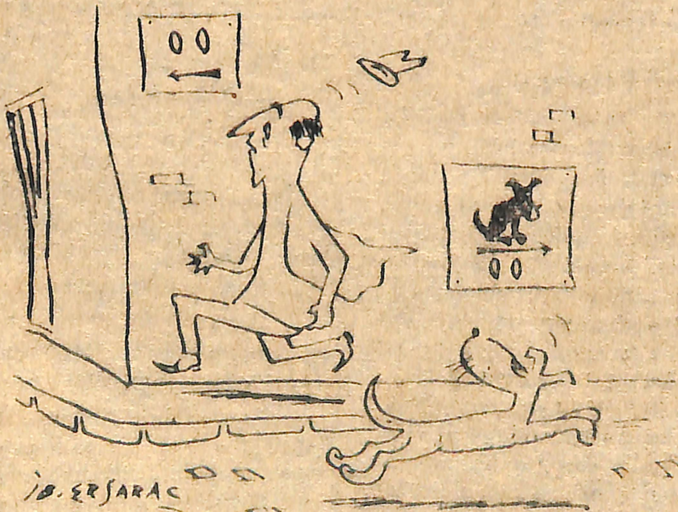
Erkek:

— Korkma sevgilim, benim de en az sizin kadar asabım bozuldu, Yanındaki sarışın kadın da benim annemdir.

SABAHATTİN ERPOLAT
Türkiye İş Bankası İzmir Şubesi
İZMİR

— İtmesene be!..

YAZISIZ!..

BEKTAŞİ Fıkraları

MÜNECCİMMİŞ

Baba erenler bir gün tavuk almak için pazara gider, pazarda yumurta satan ihtiyar kadının yanına yaklaşır. Orada 7-8 yaşlarında bir çocuk, yumurtaların irilerini seçiyor, ihtiyar kadın çocuğa çıkışır:

— İrilerini sen alırsan, küçüklerini kime vereyim? der.

Çocuk istifine bozmaz işine devam eder. Bu vaziyeti seyreden Erenler, dayanamaz çocuğa sakin görünüşle sorar:

— Adın ne oğlum?

— Afacan!

Bu cevap üzerine Erenler başını sallar ve mırıldanır.

— Hımm... Kerata baban müneccimmiş, der.

Kendisine aval aval bakan ihtiyar kadına dönerek:

— Senin adın ne bacı? der.

İhtiyar kadın kekeliyerek:

— Fit, Fit, Fitnat, deyince Erenler:

— Senin baban da inatmış, bakalım sepet kimin başına geçecek.

Der, orayı terkeder.

M. V. A.
İZMİR

★

SIRA DİRİLERDE

İki arkadaş bir gece geç vakit bir çuval portakal çalarlar. Paylaşmak için en sakin bir yer olan mezarlığa giderler. Çuvalı mezarlığın duvarından kaldırırken iki portakalın düştüğünü fark ederler. Ama ortalık karanlık olduğu için nereye düştüğünü görmezler, duvarı atlayıp paylaşmaya başlarlar. Bir sana, bir bana...

Bu sırada yoldan geçmekte olan Bektaşi, mezarlıktan gelen bu seslere kulak verir ve kendi kendine:

«— Mezarlığa şeytanlar gelmiş ölüleri paylaşıyorlar» der ve kaçmaya başlar.

Yolda bir bekçi görür ve işittiklerini ona anlatır. Beraberce ayni yere gelirler. İçerdekiler portakalları paylaşıp bitirdikten sonra, birinin aklına duvarın arkasına düşürdükleri iki portakal gelir ve arkadaşına dönerek:

— Bana bak, dışardaki iki taneyi kim alacak? diye sorar.

Bu sefer dışardaki Bektaşinin beyni atar:

— Ölüler bitti, sıra dirilere geldi der ve arkasına bakmadan kaçar.

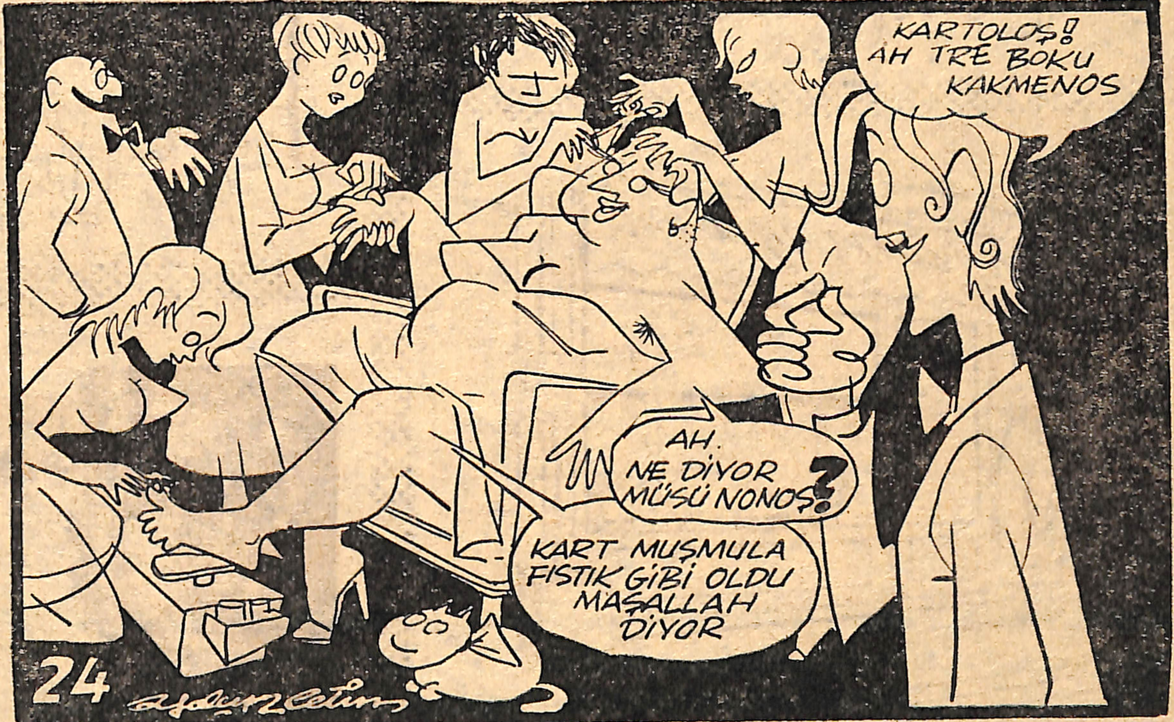
MUSTAFA DİNÇER
Dibekli Mescit sokak Beyazıt
İSTANBUL

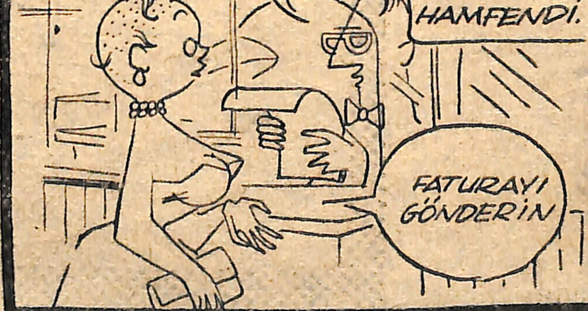

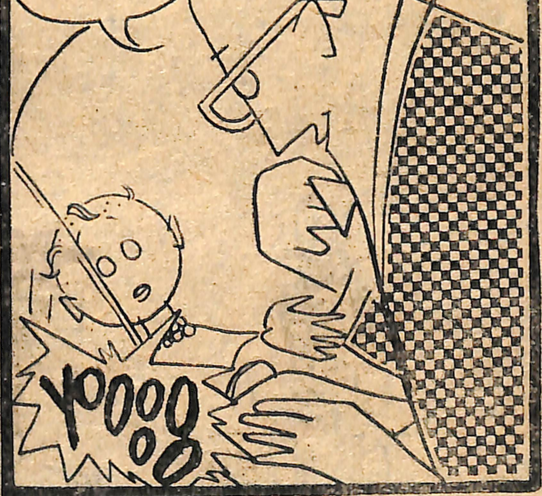
Berber Nonoş

YAZAN: SERBERBER ÇİZEN: YALÇIN ÇETİN

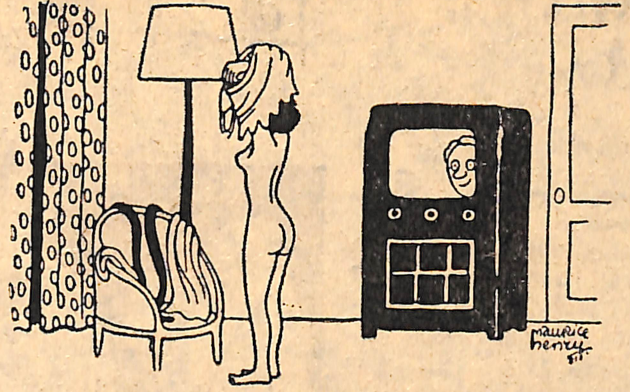

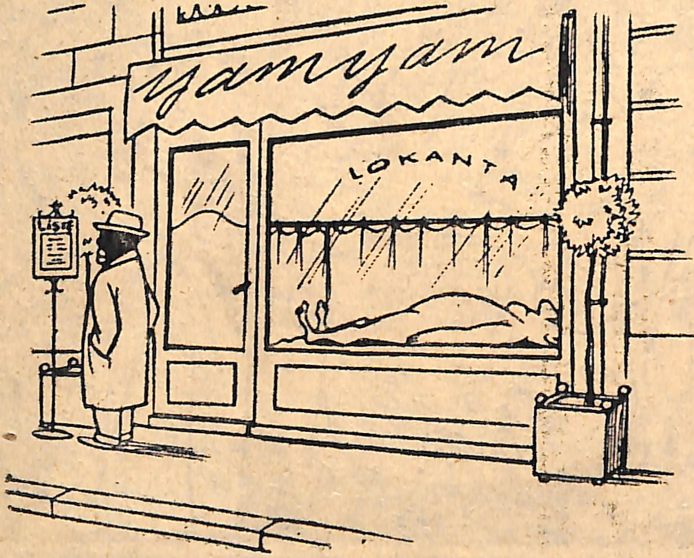

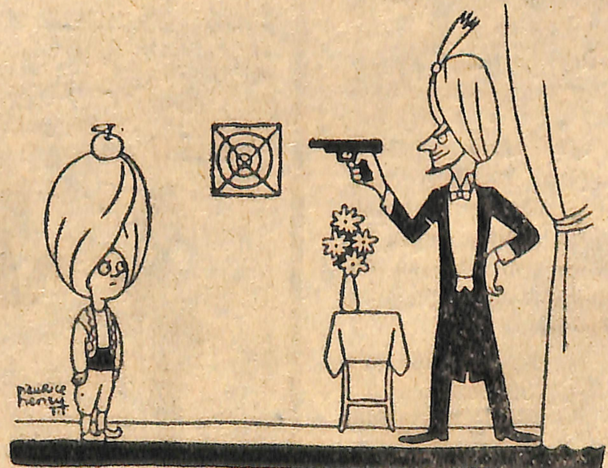
YAZISIZ
fransız karikatürleri

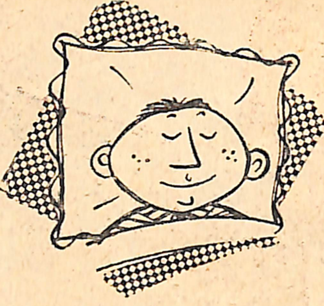

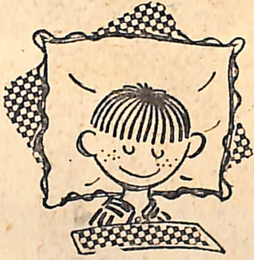
Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü:

Hem Canları,
Hem Malları,

Ölüme, yangına, kazaya karşı Sigortalıdır!

ANKARA SİGORTA

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

Uçan Daireler

ADNAN VELİ

Bir Mizah Şaheseri
Fiyatı 2 lira
BUGÜN ÇIKTI

AKBABA MİZAH YAYINLARININ İKİ ŞAHESERİ

DÜĞÜN GECESİ!

Orhan Seyfi Orhon'un hiciv ve mizah hikâyeleri

Fiyatı 2 lira

MACUN HOKKASI!

İngiliz mizahının bütün dünyaca meşhur en güzel romanı

Fiyatı 2 lira

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

İ G.M.

YÜZDE 25 Mutlak isabet

• Ömür boyunca aylık irat
• 30000 liraya kadar iş sermayesi
• Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
• 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malûmat için gişelerimiz emrinize amadedir

TÜRK TİCARET BANKASI

1957 yılında

1 Milyon LİRA

20 EV VE APARTMAN DAİRESİ

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI VERİLİR.

AKBANK

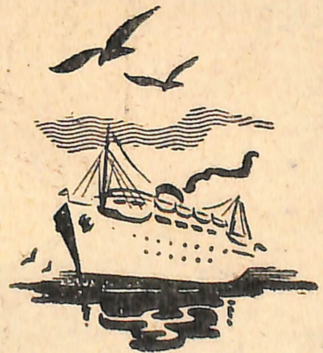
DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vadeli hesap sahiplerine

%50 ve %100 menfaatli

iç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

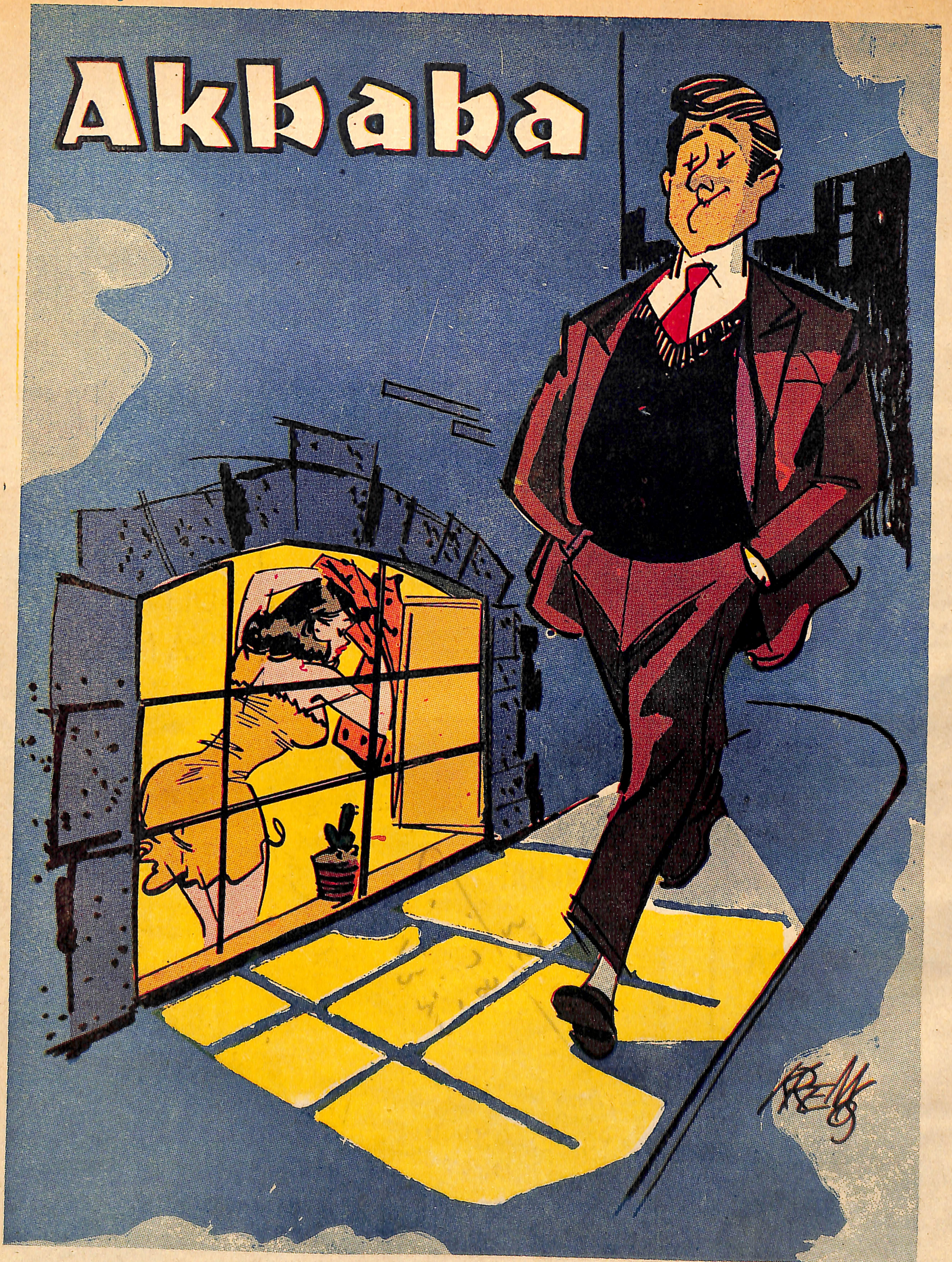

1957 İkramiye plânında

Büyükada'da denize nâzır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

iç ve dış seyahatler

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı İşlerini Fiilen idare eden AHMET TKOÇER
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Ad: Klodfarer Cad. No. 8-1.
Da: 8, Belediye - İstanbul
Telefon: 221811
Abone Sene: 25, 6 aylığı 12,5 L.
Fiatı: 50 Kuruş
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Malûm bir futbol kaidesi:
Görmeden pas verilmez!